

કવીન

'વિક્ટોરીયા'

સીનેમા

મોટી ઘડી

યાળ આગળ

--સુરત--

'ગોબી'

મદદગાર

યાને

હસ્તો

બુરખો

૫૦૦૦૦ શીટ

૪૦ ભાગમાં

દ નામ

છેલ્લે સધી અડધીમાં માયવા રાખજો છેલ્લે દિવસે રોકડ રૂા ૧૫૦

શનીવાર તા. ૧૦-૩-૧૭ થી સુ-રવાર તા ૧૬ ૩-૧૭ સુધી.

પહેલા અડવાડીયાન બે હપતાનો ટુકસાર

દાહરે. 'અખતર' અ કલમા સનને નિશાન તેવા અધાર છ
સદાયક તે સદગ ગુટિા, જ 'અમા મદદગાર'

બના મે જહાંદારા, જહાં આફરી.

(દિઆચો.)

હજારો શુક છે તે પાક પરવર હીંગારના કે જેણે કુલ જહાન, પેદા કીધી છે. જે તમામ જગતનો માલીક છે. જેણે આ જગતમાં દરેક ચીજ ઉપર આદમ-જાદ યામે માણસને સરદારી આપી છે. અને સર્વથી વધારે કીમતી રત્ન અફઝલ તે અફઝલ આપી છે. અને તેજ અફઝલથી કાળાં માથાંનાં “માનવી” શું નથી કરી શકતા? વીસમી સદીમાં હજારો હુન્નરની ઉચ્છવાહ થઈ તેમાં “સીનેમા”ના હુન્નરે બરા કમાલ કરી નાંખી છે. તમામ મહેનતથી થાકેલા ઈનસાનને ખાતર જે કલાકની મોજમજહુનું સાધન ખાસ “સીનેમા”જ છે. તેમાં સર્વથી મુખ્ય બાબત “ફીલ્મો”ની છે કે જેની ઉપર તમામ “સીનેમા”ના બીજનેસનો આધાર છે. કારણ કે સારી ફીલ્મો હોય તોજ સીનેમાનો બીજનેસ મુધારી શકે આ અદના “કવીન વિક્ટોરીયા સીનેમા” કે જે ફક્ત આઠ મહિનાનું હજી બાબક છે જેણે પોતાની “ઓપનીંગ નાઈટ” યાને શરૂઆત “સાલમો” પ્રોટીઆ” મારક્સ” આતીશે ઈફક” “સરકસની સુંદરી” વીગેરે નામ ચીન ફીલ્મોની સાથે “બ્લેક બોક્સ” “દશાખનો દહલો” “જુહોરા” જેવી નામચીન સીરીયલોથી કીધી છે. અને જેની તારીફ સુરતની સીનેમાની શોખીન પ્રજાએ જાળજા કીધી છે. જેથી અમોને ડાંડક નવું કરી બતાવવાની ઉલટ થઈ છે તેટલા માટેજ “ખાસ સીઝન માટે” નામચીન ફીલ્મ મેકર “પાથે”ની “ગેર્ગા મહદગાર”ની અતી પાવરફુલ સીરીયલ સુરતની શોખીન પ્રજા સનમુખ મુકોએ છીએ કે જે મેળવવા માટે અમને ખરચનો ભારે ભોગ આપવો પડ્યો છે. પણ આશા છે કે સુરતની શોખીન પ્રજા (કવીન વિક્ટોરીયાના માનવતા પેત્રનો) હુમેને જે આશરો આપતી આવી છે તેથી વધુ આશરો આપશે તો અમે અમારી મહેનતનો અને ખરચનો બદલો મળી ચુકેલો સમજીશું. અને અમને ઉમે છે કે પરવર હીંગારની મહેરબાનીથી એક એકથી ચઢીયાતી સીરીયલ ફીલ્મો સુરતની કદરવાન પ્રજા સનમુખ રજુ કરીશું.

લી૦ માલીક,

“કવીન વિક્ટોરીયા સીનેમા.”

લેખક:—બી. બી. પટેલ ઉર્ફે “અખતર.”

ગુજરાત વિદ્યાર્થી ગ્રંથાલય

[ગુજરાતી કપીરાખિય પંચાગ]

અનુક્રમાંક ૭૮૫૮ ચાર્જ

પુસ્તકનો નામ ગીતા ૪૬૬૪૧૨

વિભાગ ૫ - ૩

કલ્પ

ગુજરાત વિદ્યાપીઠ પ્રેસ દ્વારા
અમદાવાદ
પ્રગટ કરવામાં આવેલું

કવીન વિક્ટોરિયા સીનેમા.

મેટો ઘડીયાળ આગળ—સુરત.

ગેબી મદદગાર

૪૦ ભાગની સુંદર સીરીયલ

૧ થી ૮ ભાગ એ હકૂતા.

આ સીરીયલનાં સુખ્ય પાત્રો.

એનોક ગોટ્ડ—એક કરોડપતી શેડીઓ ધન દોષ્ટતા બોમમાં નેકોને જુની ગયેલા તાલે 'ત.

મીસીસ ગોટ્ડન—હેમથી તખાયતી ગોટ્ડનની મહોત્સાર.

મીસ મારગેરી--ગોટ્ડનની યુમ થયેલી બેટી.

ડોક્ટર જરુટ્સ લોગર } સર ગોટ્ડનના સંસારનું નખેદ વાળનાર કીનાબાજ અદમાશ.
ઉર્ફ
આર્યનકલો.

મી. ડેવીડ મેનલી--મી. ગોટ્ડનનો સંકેટગ્રી.

ગેબી મદદગાર--એક દરના જુરખ તરીકે પ્રસીદ્ધિમાં આવેલા બેટી માણસ.

આ ઉપરાંત ખુબી ટોળકી, ક્ષુદ્રારાઓ, ચોગ, સીપાઇઓ સેલરો વીગેરે, વીગેરે,

ગેબી મદદગાર.

પ્રકરણ ૧ લું.

લોખંડી પંજવાળો પિશાચ.

“ઓ, કીનાકીના કના જલ્દી હો બેદાર”

“આજ બેશક સીના કડું ઉરકા મંચ ફિગાર.”

આમ કીનાનો પોકાર કરતો અને સાક્ષાત્ત યમદૂતની મૂર્તિ જેવો બચકર છુંદાયેલા અહેરાનો શખસ તે એક તલ્લેસ્માતી એકાંતુ ઘરનો દાદર ચઢતો હતો, દાદરનાં પગથીયાં ચઢતાં ચઢતાં પણ તે લોખમ બરેલો આદમી સગગતી આગની જવાળાએ ની માફક પોતાના દીલની કીનાની વરાળ માઢનો. બખડતો હતો.

આ દેખાવેજ કર લગતો શખસ । એક હાથ સત્રામત હતો, જ્યારે બીજો હાથ વીંછુના આંકડા જેવા લોખંડી ચીપોયાનાં અનેકો હતો, ને તેના વડે દાદર ની સીડીનું દોરડું પકડી તે લગભગ આઘડ થયેલો છતાં જવાન જેવો લાગતો શખસ ઉપર ચઢ્યો. તે દાદર પરના પુરાણ દરવાજામાં રહેલી એક છુપી દોરી ખેંચવામાં આવી, ને તે રાત્રિના બહાર છવાયેલા અંધારામાં તુરત ઓરડાની અંદરની બત્તીનો પ્રકાશ પડ્યો, કેમકે તુરત દરવાજો ખોલી દેખાવે પીશાચણી જેવી લાગતી એક ખુદી બહાર આવી, અને આ પહેલી રાતના પીશાચ પરોણાને અંદર લીધો.

“એ જવાનીમાં આવેલી છોપરી ક્યાં છે ?” આવતાંની સાથ તે કરડા દેખા વના લોખંડી દસ્ત ધરાવનારે ખુદીયાને પુછ્યું.

“તેણી પેલા પોપટના પાંજરા પાસ ઉભેલી છે” ખુદીયાંએ નમનતાઈ પૂર્વક જવાબ આપ્યો.

આ જવાબ સાંભળી તે આચર્નકલો ઉર્ફે લોખંડી પંજવાળો પુરૂષ એ પળ ઠંડી લાગણીએ દેખાડતો ઉભો રહ્યો, તેણે તે ઓરડામાં ઉભેલા બીજા પાંચ સાત મેમ્બરો પર નજર કરી, ને તુરત ફરી કહ્યું, “કેમ હજી સુધી ડેલહીમ ઉપર ચીઠી લઈ ગયેલો આપણો બેડીદાર નધી આવ્યો ?”

પણ હજી આ સવાલ તે પુરો કરે, ચોટલામાં તો દરવાજાપર બતીની સીંગ નક્ક થઈ ને તુરત સાચેતીથી દરવાજો ખુલવામાં આવ્યો. તો જેને માટે આ લોખંડીદસ્ત પુછતો હતો, તેજ શખસ ત્યાં ગભરાયેલો ચહેરે દાજર થયો.

તેની છાતીમાં શ્વસ સમાતો નડતો તો પછી બેઠી શકવાની સત્તા તો ક્યાંથીજ હોય. ને તેથીજ ગભરાયેલો ચહેરે કંઈપણ બેઠ્યા વગરજ પોતાની પાસેની એક નાની ચઠ્ઠી આ લોખંડી લોખંડી પંજવાળા વડાના હાથમાં મૂકી, અને કંઈક શંકાથી, અને બચથી આ કઠણ દીલના કીનાળાજ વડાએ તે ચીઠી ખેલી લીધી:—

“ડાક્ટર જ્યુલસ લીગર ઉદે લોખંડી પંખવાળો પીશાય, મેં તારું કામ તપાસ્યું છે, ખરેખર તે ઘણું મજાદુનું છે, તો પણ તે તારાં કીનાનાં કામ ઉંધા વાળવા, ને તને સુધારવા હું પ્રયત્ન કરીશ.”

લીંબ લડીંગ મારક યાને હસે. ગુરખાવાળો.

આ બેઠલરી ચીઠી વાંચતાં આપણા લોખંડી પંખવાળા પિશાય, અથવા હવે જેને આપણે આ ચીઠીપરથી ખરા નામે બોલાવીએ તો ડાક્ટર જ્યુલસ લીગરના બવાં ગુરસાથી ચઢયાં, કપાળમાં કરચલી વળી, ને ઘણાજ ધિક્કારથી તે ચીઠી ફાડી નીચે ફેંકતાં તેણે પોતાના કાસક તરફ જોઈ પોકાયું.

“આ ચીઠી તને કેણે આપી?”

“હું આપની ડેલહાંમપરની ચીઠી લઈ તેને આપવા ગયો, ને તે ચીઠી આપી જેવો પાછો ફર્યો, કે તેજ પળે ગલીના નાકાપર એક બંધ મોટરમાં બેઠેલા એક ગુરખાવાળા શખસે આ ચીઠી આપી અને કહ્યું કે ‘આ તારા વડાને આપજે’ તે કાસકે જવળ આપ્યો.”

“કંઈ ફીફર નહિ હવે હું જોઉં છું કે એ મારા કામની વચ્ચે આવી અને કેમ સુધારે છે?” એમ બબડતો તે આ છુપા ઘરના ઘણા જેવો લોખંડી પંખવાળો. મીંબ લીગર બાજુના નાના ઓરડામાં ગયો, કે જે ઓરડામાંથી પોપટ સાથે જાણે મેના બોલતી હોય તેમ પોપટને પઢાવતી એક ખુબસુરત અને મીઠા કંઠવાળી છોકરીનો અવાજ આવતો હતો.

તે અંદર ગયો, ને પોપટ સાથે નિર્દોષ ગમત કરતી ને નંદનવનના શુભાબ જેવી યુવાવસ્થામાં વીકસેલી બાળા તરફ બે ક્ષણ સ્તબ્ધ બની જોઈ રહ્યો, એટલામાં એ તરુણ બાળાનું ધ્યાન તે નરપિશાય તરફ ખેંચાયું, ને લજમણીના છોડનાં પાદડાંને જેમ મનુષ્યનો હાથ અડકતાં સકોચ પામે, તેમ તેણી સંકોચાઈ શરમાઈ, ચમકી ઉભા.

“કેમ મીસ મારગેરી; ખુશી તો છે? નરપિશાય લીગરે પુછ્યું.”

—પણ નહિ તે બાળાની વીકસેલી છાતીમાં થોડા ઉતાવળા ચડકા સિવાય તેણીના મુખમાંથી “હા કે ના”નો કંઈપણ જવાબ મળ્યો નહિ. એક શીકારો કુતરાથી જેટલી બોલાડી ત્રાસે નાસે, ભરાય છુપાય ને નાશવાનો ભાગ નહિ મળવાથી સામે હાંતીયા કરતી આખ તાકી ઉભા રહે તેમજ આ બિલાડાના જેવી ચળકતી ને ખુબસુરત માંજરી આખવાળી મારગેરી નિઃશબ્દ લીગરની સામે ઉભી રહી.

“કેમ જવાબ આપતી નથી, શું તને પણ તારી બદભત માતાની માફક મીઠાજ ચઠી ગયો છે? ફીફર નહિ અજેજ મધરાત્રે મેં મહારા મીત્ર ડેલહાંમને લખી આ તારી જીવાનીનો મઠ ઉતારવા, ને મારી કીનાની પહેલ કરવાનું નકી કર્યું છે,” તે શયતાન લીગરે સેજ ધીકારયુક્ત હાસી નાંખી બાજુનો ખુરશીપર બેઠક લેતાં કહ્યું.

અને જાણે તે નીચની આગળથી પોતાની ખરી હકીકત જાણવા ઇચ્છા નહિ છતાં તેણીનું મોઢું ખુલતું હોય, જાણે સ્વાતી નક્ષત્રના વરસાદના ખુંદ ઝીલવા મોતી પકાવનારી છીપના ભાગ પહોળા ધતા હોય, તેમ તેણીના બે ચિંતાથી ફિકા બની સફેદ દેખાતા હોઠો ખુલ્યા, ને તેમાંથી મધુર શબ્દો નીકળ્યા “બહા લીગર, મેં તારું શું ખુદ કર્યું છે? કે મને આમ નકામો સતાવે છે!”

“કેમ નહિ તારા બાપે મારા ખુબસુરત ચહેરાનું ને હાથનું સત્યાનાશ વાળી માંરી જીંદગીની બરમાલી કરી છે, તો તું તેજ બાપની દીકરી હોવાથી ત્હારી જીંદગીની બરમાલી કરી હું ખુશી ના થાક” તે લોખંડી પંખવાળો ક્યાહીન લીંગર ઉશકેરાઈ બોલ્યો.

“પણ મહારા બાપ કેમ છે? ને એને ત્હારી જીંદગીનું સત્યાનાશ વાળવાનું કારણ?” બામશન વાતપર આવેલો જોઈ કંઈક ગુપ્ત સંકેતથી આ મધુરી સુરતી મારગેનીએ પ્રશ્ન પૂછ્યો.

“હા, સાંભળ, તેનું કારણ ત્હારે જાણવું છે, તો અંજો પંદર વીસ વરસ પહેલાની સઘળી વસ્તુ હું ત્હને સ્પષ્ટજ કહું છું અત્યારે મ્હને એ વાત યાદ આવતાં ત્હારા બાપનું ખુન કરી નાંખ, એટલો ગુસ્સો આવે છે, પણ શું કરું, લાચાર, કે તે દુશ્મન અત્યારે મ્હારી સામે નથી, જો, સાંભળ, તે દીવસો, કે જે વખતે હું એક ખુબસુરત જવાન ડોકટર તરીકે જીંદગી શરૂ કરી ચુક્યો હતો, તે વખતે તારા બાપ લોડ એનોર ગોલ્ડન, કે જે આ આખા કેરેલીના બેટમાં મુખ્ય ને મોટો જાગીરદાર છે, તેને ત્યાં એક ફેનીલી ડોકટર (કટુ બના વૈદ્ય) તરીકે હું જોડાયો.

મન હવે કબુલ કરતાં બીલકુલ શરમ નથી થતી, કે તે વખતે હું તારી ખુબસુરત માતા (મીનીસ ગોલ્ડન)ની સાથે ધીમે ધીમે મારો ખાનગી સંબંધ બધારવા લાગ્યો, જો કે ત્હારી માતા મહારા તે વખતના ખુબસુરત ચહેરાથી મહારા પર અંજો તો ન ગઈ, તોપણ એટલું તો ખરું કે તેણી મહારી ખાનગી સુલાકા-તોને તરછાંડી પણ ન શકી.

તેણી તારા બાપ તન્ક બેવકા થઈ મને આહો એમ તો હતુંજ નહિ ને મેં પણ એવી અનેક સુંદર સ્ત્રીઓના સતીત્વ નાશ કરેલાં હોવાથી કંઈ ત્હારી માતા સાથે વધુ ધ્યાન કરવાની ઇચ્છા જણ નહોતી, પણ ફક્ત તેણીનું અવેરાત હાથ કરવાજ મેં તેણીને હાથમાં લીધી.

મેં ધીમે ધીમે મહારી ચુકિતઓની જાણ તેણીનાપર બીછાવી, ને તે ખાન દાનના મીજાજવાળી તારી માતા કેાઈ કેાઈવાર તો પોતાની ખાનદાનીને પરણેલી હાલત જુલી જઈ કલાકો સુધી મહારી સાથે બગીચાની એકાંતમાં વાર્તાલાપ કરતી, એક દીવસ મેં તક જોઈ તેણીને કહ્યું કે “ધરતું” અવેરાત લઈ આવ આપણે દુરદેશાવર ઉપડી જઈએ.”

આ સાંભળતાં તેણી ચમકી, તે મહારીપર સેજ ગુસ્સે થઈ, પણ મેં તેની દરકાર ન કરતા જ્યારે આમ સરળ ચુકિતથી કામ પાર ન પડ્યું, ત્યારે દાખથી કામ લીધું, મેં તેણીને બચકર કમમ ખાઈને જણાવ્યું કે જો તેણી ધરમાંનાં અવેરાતનું મહારે હવલે નહિ કરે, તે હું તેણીની નની બેટી મારગેરી (કે જે તું પોતેજ) ત્રણ ચાર વરસની હતી, તેનો તેનજ તેના ઘણા લોકો ગોલ્ડનનો જીવ લઈશ.”

ખરેખર મારી આ ધમકીથી તેણી (તારી માતા) ડરી ગઈ; ને મારી બીકને લીધે જેવી રીતે મેં કહ્યું તેમ તેજ દીવસ રાત્રે ધરમાંનું બધું અવેરાત મહારે સ્વાધાન આપવા તેણી કબુલ થઈ, હું તુતું મહારા એરડામાં ગયો ને મહારી કપડાની બેગ તૈયાર કરી રાત્રીની રાહ જોવા લાગ્યો.

રાત્રિ પડી, -પણ તે પહેલાં હું અધીરા બન્યો, ને મ્હારી સૂચના તાજી કરવા ફરી મ્હેં ત્હારી માતા મીસીસ ગોલ્ડન પર એક ચોઠી લખી જણાવ્યું કે “આજે રાત્રિના સાડાદશ વાગે હું જનાર છું, તે વખતે બધું ઝવેરાત લઈ ત્હારે તૈયાર રહેવું.”

આ ચીઠીથી મ્હને ખાત્રી હતી, કે તેણી ભયભીન બની મ્હારા માટે ઝવેરાત લઈ તૈયાર રહેશે, ને તેમજ બન્યું હું તે શુદ્ધ ચોથની રાત્રિના અસ્ત થતાં અંદ્રમાનો લાભ લઈ ધીમે ધીમે ફેલાતા અંધારામાં મ્હારા ઓરડામાંથી નીકળી ત્હારા બાપના દીવાનખાતામાં આવી પહોંચ્યો, તો ત્યાં ત્હારી માતાને ધુજતા હાથે હીરા માતીના દાગીના લઈ તૈયાર ઉભેલી બેઠી.

હું કંઈક “ખ્યાસી, બહાલી,” એવા બોલો બબડી તે ઝવેરાતને જેવો હાથ અડકાવા બેઠું છું તેવાજ કરવાબપરનો કાળો પડકો ઉછળ્યો ને તોફાની ઝળાવાદળાનો પટ ચીરી જેમ કુચ એકદમ બહાર નીકળી આવે, તેમ તારો ચળકતી આંખો વળો ઉમરાવ બાપ ગોલ્ડન એક ભરેલી પીસ્તાલ સથે અમારી સામે આવી ઉભો રહ્યો, તેની નસો કેધથી પુલી ગઈ હતી આંખમાં ને મોઢાપર ચઢેલી કીર્તીના લાલો બત્તોના તે સામાન્ય પ્રકાશમાં પણ મ્હારી નજરે પડવા લાગી એક પળવારની ભયંકર ચુપકીદી પછી તારા બાપનો ગુસ્સાથી ઘોઘરો થયેલો અવાજ સાંભળાયો.

“પેલા ખાનામાં હજી બીજું ઝવેરાત છે તે લ્યો, ને ખુદાને ખાતર અહિંથી તમારાં મોઢાં કાળાં કરો.”

આ સાંભળી હુંતો અડગ ઉભો રહ્યો. પણ આ બનાવથી એકદમ ગભગઈ ગયેલી ત્હારી માતાએ ત્હારા બાપના પગમાં પડી “માફી, માફી” કરી પોકાર કર્યો.

“શું માફી? એક બદલવસ કુલટા કામીનીને માફી? સ્વામીને છેતરનારી શંખણીનું શું સજાને બદલે ક્ષમા? ના ના-તે કદી નહિ બને-બ-જલદી બ-મ્હારૂં ઘર છોડી બ, અરે, આ બેટનો કીનારો ઓળંગી બ” તારે બાપે ધુસ્સાથી ત્હારી માતાને કુલટા ગણી ધીક્કારનાં કહ્યું.

એજ વખતે, “ના ના, એમ ન કરો, ઓ મ્હારા બહાલા, હું એવી હંમેશાની બુદ્ધિની સજાને લાયક નથી, જરી મ્હારૂં સાંભળો.”

“નહિ મ્હને એ સાંભળવાને કાન નથી, ત્હારી કલીલપર મ્હારૂં ધ્યાન નથી બસ બંધ કર એ ત્હારી ઝબાન, એ બયાનથી મ્હારા કાન અપવિત્ર ન કર” કહી ત્હારા બાપે માફી માંગતી તે પોતાની પરછેતરને ધક્કો મારી નીચે નાંખી, ને બુલથી મ્હારી ઝાળમાં ફસાયેલી પરતાતી ત્હારી માતાએ ત્હારા બાપના પગ પકડી લીધા, ને સર ઝુકાવી તેણી માફી માગવા લાગી તેણે જવાબ આપ્યો.

“હું ત્હારૂં ખુન કરીને ત્હારા અપવિત્ર ખુનમાં મ્હારૂં બંજર રંગી અપવિત્ર કરવા નથી માંગતો” એમ કહી ત્હારા બાપે ક્ષમાની માગના કરતી ધણીયાણીને ફરી ધક્કો મારી બહાર કાઢવા કેશેશ કરી, ને તેજ તકનો લાભ લઈ હું છટક્યો, પણ મ્હારાપરથી રહેની કરડી નજર જરા પણ નહોતી ખસી તેથી જવો હું નહાસવા ગયો કે તેવાજ ત્હારા બાપના ઇસારાથી બાબુના ઓરડામાંથી બે મજબુત હબસી ગુલામ ધસા આવ્યા ને તેઓએ જેમ સાંઢસમાં સપાંને પકડે તેમ મ્હને તેઓના મજબુત હાથમાં પકડી લીધા.

પ્રકરણ—૨ બું બેદી બુરખાવાળો.

તે કાળને લાંબા કદના બડા હોઠવાળાને ટુંકા વાળવાળા રાક્ષસ જેવા લાગતા હબશીઓ ત્હારા બાપના કહેવાથી મ્હને એક ઉંડા ઓરડામાં ખેંચી ગયા બમારે ત્હારી માતાને ગમે તેટલી તેણીની આજીજની દરકાર ન કરતાં, એક ખોટ ત્રયાર કરાવી તુરત તેણીને બેટને પેલે પાર પહોંચાડવા નોકરોને હુકમ થયો.

ત્હારી માતાને એ રીતની સજા કર્યા પછી તારો ઉશકેરાયેલો બાપ જ્યાં મને પકડી જવામાં આવ્યો હતો તે ઓરડામાં આવ્યો. તે ઘણે જ ઉશકેરાયેલો હતો ને જેમ કોષ પામેલો વિકાળ સોદ્ધ પોતાના શિકારપર ત્રાપ મારવા, તથા જેમ કાળી નાગજી પોતાને છેડનારને ડંસવા—કુંકાડા મારી રહે તેમ તે ગુસ્સાથી ગરમ થયેલ આસના કુંકાડા મારતો મ્હારા તરફ આવ્યો ને કીનાથી દાંત કચકચાવતો તે મ્હને સંબોધી કહેવા લાગ્યો, “ઓ નીચ કુતરા, ત્હે મારી આખી જીંદગીનું સત્યાનાશ વાળ્યું છે, છતાં તને જાનથી મારી નાંખવા હું ઈચ્છતો નથી, કેમકે તેથી મ્હારું ભયંકર વેર બરાબર વળ્યું ગણાય નહિ હું ત્હારા ખુબસુરત ચહેરાને હબશીયોની તીક્ષ્ણ છરીયો વડે છુંદાવી નાના કાપથી ને ધગાવેલા લોખંડી સરી ચાના ડામથી બદમુરત બનાવીશ, ને જે હાથે તે મ્હારી નીચ ઓરડાનો સ્પર્શ કર્યો છે તે હાથની બે મુખ્ય આંગળીયો તથા અંગુઠો કપાવી નાંખી તને જીંદગી બરનો કુંઠો બનાવીશ.”

હું સેજ કર્યો, ઉશકેરાયો ને સ્હામે થયો. પણ જેમ પાંજરામાં પુરાયેલા સીંહનું કંઈ ચાલતું નથી. તેમજ મ્હારો કોષ કંઈ કામ આવ્યો નહિ પણ ઉલટી બે કલાક શીક્ષા મોડી થવાની હતી તે તુરત અમલમાં મુકવા તારા બાપે હબશીયોને હુકમ કર્યો.

સમય, મધરાત વીતી જઈ બે ત્રણ વાગવાનો થયો હતો. આકાશમાંથી ધ્રુમ સ પડવો શરૂ થઈ ચુક્યો હતો, વખત તે મ્હારી સજા અમલમાં મુકવા હબશીયો મ્હને આ ઉંડા ઓરડામાંથી એક બીજા ભાગ તરફ લઈ ચાલ્યા, ને તેથી તે ચોતરફ પ્રસરેલી ઠંડીમાં પણ મ્હારા અંગમાંથી ગભરાટથી વળેલા પરસેવાના ટીપાંઓ ટપકવા લાગ્યાં, તો પણ મ્હારી એ હાલત તરફ ધ્યાન નહીં આપતાં બીલકુલ લાગણી વગરના તે હબશીયોએ પોતાનું કામ શરૂ કર્યું.

ત્હારા બાપના હુકમથી તુર્ત એક બારે કટીંગ મશીન બે ચાર હબશીયો ત્યાં ઉપાડી લાવ્યા, ને મ્હારી અનહદ ખેંચતાણ વચ્ચે તેઓએ મ્હારા હાથને પકડી તેમાના આગલાં બે આંગળાં ને અંગુઠો ચંત્રની વચ્ચે ગોઠવ્યો. હું ઘણા અછાડા પછાડા મારી ખેંચાતાણ કરવા લાગ્યો પણ કોષની જવાબાઓથી જવાબા મુખી પહાડની માફક દીલથી સળગતા ત્હારા બાપે એ અછાડા પછાડાનો બીલકુલ દરકાર ન કરતાં મોટે અવાજે હબશીયોને કહ્યું, “ખસ હવે જદી આ શયતાનના આંગળાપર ચંત્ર ચલાવો.”

તેજ ઘણે એક બડા હબશીયે જેમ સોપારીનો ચુરો કરવા મુડીના હાથ દાખે તેમ તે ચંત્રનો એક હાથે દાખ્યો, ને બીજી પળે, તો મ્હારી ભયંકર ચી-ચીયારીને મૂર્છા સાથે મ્હારા આંગળાં ને અંગુઠાનો ચુરો થઈ તે ચંત્રની નીચે જઈ પડ્યાં.

આ બચંકર સખાની પીડાને લીધે હું જમીનપર પડી ગયો, ને તે નિર્દય હબશીઓની સાથે ત્હારો ગુસ્સાદાર બાપ પણ જોઈ રહ્યો-જ્યારે ફરી શુદ્ધીમાં આવ્યો ત્યારે પણ હબશીયો સાથે ત્હારો બાપ હજી સ્થિતિમાં ઉભો હતો. મ્હને શુદ્ધીમાં આવેલો જોઈ તુરત હબશીયોને ઘસારો કર્યો, ને મ્હારી બીજી વખતની બચંકર ચીચીયારીઓ વચે બાકીની શિક્ષાનો આરંભ થયો.

દુઃખપર હકામ-તેમજ હજી આંગણ કાપ્યાનું ઠઠં સખત થતું હતું, એટલામાંજ ફરીએ બીજી શીક્ષાનો અમલ શરૂ થયો, ને નિર્દય સ્ત્રીધીયોએ મ્હને પકડી રાખી બાકીનાઓએ ધગાવેલા લોખંડના સરીયા વડે મ્હારા ખુબસુરત ચહેરાપર હકામ દેવા શરૂ કર્યા. જાણે મ્હારી બચંકર ચિચિયારીઓથી તેઓ વધુ છેડાયા હોય, તેમ એટલેથીજ ન પતાવતાં પોતાની તીક્ષ્ણ છરીયો વડે મ્હારા ખુબ મહેશ્વર ચીત્ર કામ કરવું શરૂ કર્યું હું. દુઃખ ઈર્ષ્યો બેકામ બની તુર્ત ફરી બેસી રહ્યો.

હું જાગૃત થયો, ત્યારે હબશીયોના બંધનમાંથી હું છુટો થયો હતો, તેથી જેમ તેમ કરી ઉઠ્યો. ને ઉઠતાંની સાથે ધિમ્માર ભરી નજરે મારી તરફ જોઈ રહેલા તારા બાપપર મ્હારો નજર પડી ને હું વળી ગભરાયો કે હજી કંઈ રીખા-બનારી શિક્ષા કરવાની બાકી હશે, પણ નહિ. મ્હને તુરત તે જગ્યા છોડી જવાની આજ્ઞા કરવામાં આવી, જે કે મેઢા પર તેમજ હાથમાં ઠઠં ધણું થતું હતું, છતાં એ બચંકર સ્થાનમાંથી છૂટકારો મળતાં મ્હારામાં કંઈક નવું જોર, નવી જીવવાની આશાઓ ઉત્પન્ન થઈ, ને તેથી લયડતે પગલે હું બહાર નીકળ્યો, આ વખતે સહવાર થયું હતું, ને લગભગ એક પહોર જેટલો સૂર્ય આકાશમાં ચઢ્યો હતો, છતાં તારા બાપના તે બેટને કીનારે આવેલા વીશાળ મકાનમાં એકદમ રાતના જેવી શાન્તિ હતી.

હું આ મ્હારી જીંદગીની, મ્હારા શરીરની ખુબસુરતીનો નાશ કરનારી નાશ કારક જગ્યા છોડી જતો હતો, તે વખતે મ્હારું દીલ અનહદ ઉશકેરાઈ ચડ્યું, દુઃખ ઈર્ષ્ય મ્હને દીવાનો બનાવ્યો, મ્હેં તેજ વખતે ઉશકેરાઈ આસમાન તરફ જોઈ કશ્મ ભઈ ઠરાવ કર્યો કે “બસ જ્યારે હું ઘાતકી રીતેજ એનોક ગોલ્ડન ચર કીનો લઈશ, ત્યારેજ જ પીશ.”

મ્હારો આ ઠરાવ, તુરતજ અમલમાં મુકવાનો જાણે મ્હને સમ્મતાને રરતો બતાવ્યો હોય, તેમ તેજ વખતે ફરીયાના પાણીને અટકાવી રહેલા દરવાજાપર મ્હારું ધ્યાન ખેંચાયું.

આ દરવાજાની ગોઠવણ એવી રીતે કરવામાં આવી હતી, કે જો તે ખુલવામાં આવે તો તુરત ફરીયા કીનારે આવેલો ત્હારા બાપનો બંગલો સઘળો જળ સમાધી થયે, એટલું પાણી અંકર ઘુસી આવે, ને મ્હેં પણ કીનો હોવા એમજ કયું તુરત દરવાજાના ગોઠવેલા યંત્ર તરફ હું દોડી ગયો, ને આસપાસ એક નજર કરી મ્હારો બીજો હાથ તે યંત્રપર મુક્યો.

કપાએલા હાથમાંથી પુષ્કળ લોહી વહી ગયેલું હોવાથી મ્હારા શરીરમાં તાકાત એટલી થઇ ગઇ હતી, છતાં કીનાના કહેરે દુશ્મનના વેરે, મ્હને ઉશકેર્યો ને જાણે મ્હારામાં એકાએક હાથીના જેટલું જોર આવી ગયું હોય તેમ મ્હારા સલામત હાથવડે એક સખત આંચકો પેલા યંત્રપર માર્યો, આંચકાના

પરીક્ષામાં યંત્ર ચાલુ થયું ને એ (વોટરગેટ) પાણીનો દરવાજો અજમરના મુખની માફક ધીમે ધીમે પહોળો થયો, ને હજુ હું યંત્ર પાસેથી છુટો પડી કીનારે ઉભેલી હોડીમાં કુદી પડું એ પહેલાં તો પાણીને એક મોટો ધોધ અંદર ચાલુ થયો.

જાણે પૃથ્વીનો પ્રલય થતો હોય, જમીન જળમાં ડુબતી હોય તેમ જોત જોતામાં તે દરિયાના ઉછળતા ભુરા પાણી ધોધધધ અંદર ધસી આવી ત્રહારા ગુસ્સાદાર બાપ ગોદડનના મહેલને ધીમેધીમે ઠાંકવા લાગ્યા.

હું આ વખતે હોડીમાં કુદી છટકતો હતો, એવામાં એક તરતા લાકડાના પાંજરાપર મારી નજર પડી, ને ત્હને મ્હેં એક કુતરા સાથે તેના પર સ્તબ્ધ બની પડેલી જોઈ.

કેમકે એ વખતે ત્રહારી ઉમ્મર લગભગ ત્રણ ચાર વરસની હોવાથી, તું રહવારમાં કુતરાની સાથે રમતી બગીચામાં ફરતી હતી, એવામાં એકાએક આ પાણીનો વહેળો આવતાં તું બાળકબુદ્ધી પ્રમાણે ડરી તે લાકડાના પાંજરાપર ચઢી ગયેલી ને પાંજરું વધુ ને વધુ ચડતાં જતાં પાણીમાં તરતું હતું.

હું તુતજ તે તરફ ફર્યો, ને ત્રહારા એક હાથથી હલેસું મારી હોડી ચલાવતો હું ઉતાવળથી ત્રહારા તરફ આવ્યો, ને ત્રહારા કીનાની બાકી રહેલી જવાળા ખુઝાવવા, ભરિયમાં ત્રહારા ખાનદાન બાપનું વધુ સત્યાનાશ વાળી તેના ખાનદાનને કબ્બકિત કરી ત્રહારું મન ઠારવા મ્હેં ત્હને તેજ વખતે ઉંચકી લીધી.

જેમ સરકારી દરિયામાંથી હાથ લાગેલી મોતીની છીપ કોઈ ચાંચિયો લઈ નહાસે તેમજ હું ત્હને ત્રહારી હોડીમાં બેસાડી, શક્તી ઉપરાંત જોર કરી હોડી ચલાવતો આગળ વધ્યો, કે જે વખતે ત્રહારા બાપના મહેલમાં ધસી આવી ઉછળતા દરિયાના મોજાઓએ જાણે મારી કીનાની આગને શાન્ત કરવા લયંકર રૂપ લીધું હોય, જાણે ત્રહારા આંગળાનું પડેલું લોહી તે જગ્યાએથી સૂકું કરવા ઉગ્ર રૂપ લીધું હોય, તેમ ઉંચે ઉછળતાં આસપાસના ઘરો સાથે મહેલને પણ જળ સમાધો લેવાવવા તૈયારી કરી રહ્યાં હતાં.

હું ત્રહારી હોડીમાંથી દુરથી આ તમાશેા ખુશી થઈ જોવા લાગ્યો, ત્રહારા આંગળાપર કાપ મુકનારા ત્રહારા બાપના હાથની નોકરો અને તેનાં બાળ બચ્ચાંઓને આ પાણીના પ્રલયમાં તરતાં, ડુબતાં, મરતાં પછડાતા, જોઈ ત્રહારા બળના જીગરને જરા શાન્તિ આવી.

એવામાં ત્રહારી નજર લયથી ગભરાઈ. આ પાણીના મોજામાંથી બચવા એક વિશ્વાસુ ગુલામ સાથે હોડીનો આશરો લેતાં ત્રહારા બાપપર પડી, ને હું હસ્યો, કેમકે તે ત્રહારો હાડવેરી ત્હને શોષવા માટે ચોતરફ દોડધામ કરી રહ્યો હતો, પણ તું તો ત્રહારી સાથે હોડીમાં હોવાથી તે સમજ્યો કે તું આ પાણીમાં ખુદી બેસાઈ ગઈ, તેથી તે અનહદ આક્રંદ કરતો માથું કુટવા લાગ્યો, ને ત્રહારા દીલમાં જાણે ખરફડું શરણત રેડાતું હોય, જાણે હું સ્વર્ગનું સુખ અનુભવતો હોઉં તેવી શાન્તી થઈ, તો પણ ત્રહારા હાથ સામે જોતાં ને ચહેરાની કઠરૂપી નીચાનીયો યાદ કરતાં વળી લોહી ઉકળી આવ્યું, ને જાણે આટલાથી ત્રહારા વેર યજ્ઞની પુર્ણાહુતી ન થઈ હોય, તેમ દીલમાં જરા અસંતોષ લાવી-ફણવર ત્રહારા

બાળક અદેરા તરફ જોઈ હું હવામાં સુડી ઉગામી પીકારથી બબડયો કે, “ગોઠડ નના વંશ વાગ્સાની પથ્થુ હું બરખાદી કરી મહારા વેરની યાદગીરી રાખીશ.”

બસ એ પછી હું એ કીનાના ખરેખરા પ્રસંગની રાહ જોતો. તને ઉપાડી લાવી, મહારી ટોળીના આ છુપા મકાનમાં આ મહારી અપશ' છુટ્ટી તાસીની દેખ રેખ તળે મોટી કીધી,—હવે તું જવાનીના પુર બહારમાં ખીલી નીકળી છે, મહારા કીનાને માટે, મહારી ઇચ્છેલી ધારણાને માટે હવે તું બરાબર ચોગ્ય થઈ છે, ને તેથીજ હવે ગોઠડનપરનું મહારું બાકી રહેલું વેર આજે આટલી લાંબી મુઠતે પથ્થુ હું વસુલ કરી શકીશ એજ નિયાર મને પુરતો સુખી બતાવે છે.”

આમ કહી પોતાની આ પૂર્વની કર્મ કથાની યાદ તાજી થતાં કીનો, બહેર, પીકારની મીઠ્ર લાગણીયો મુખપર ઉછાળતો લોખંડી હાથવળો આ નર પીશાચ ઉભો થયો, ને આ બધું વૃંતાત સાંભળી આરસની પુતળાની માફક સ્વ-પથ થઈ ગયેલી મારગેરી સામે હવમથી હસી નફટતાઈથી તેણીને કહ્યું “આલ જવાન શુલબદન ભોગી બ્રમરને માટે તૈયાર થા.”

બણે ઉઘમાંથી એકાએક સ્વપનું આવતાં ઝખમી ઉઠી હોય, તેમજ આ સ-તના રાક્ષસ લીગરના ઉદલા શખ્દો સાંભળી મધુરી મારગેરી અમકી, છતાં તેણી પોતાના બાપના વૈરી. પોતાની માતાની અંદગી ધુગમાં રગદોળનાર આ પાપી લીગરના આ ઉદલા ભેદભરેલા શખ્દોમાં શું બયંકરતા સમાયેલી છે તે બીલકુલ ન સમજી શકી.

અને તે નિર્દોશ બાળા ? ક્યાંથી સમજી શકે ? જેનાપર હજુ જગતના વીમારો એ પોતાની છાયા નહોતી નાખી, જે મુગ્ધાની ઉપસેલી છાતી કામદેવે—(ધ્યારના દેવે) પોતાનાં બાંણુ ફેંકી હજુ વીંધી નહેતી આ તંસરની વ્યુહરચનાથી તદ્દન અજાત હતી, તેણી આ વિકારી વૈતાળના દુષ્ટ લીગ-નાં માનિંક શખ્દો ન સમજી શકી. ને તેથી તે આરડ.માંથી બહાર જતા આ કીના.ખોર મુઠઈ તન્ક તેણી બયભરેલી દષ્ટિએ તાકી રહી.

ગાય જેમ છરો અમકાવતા કસઈ તરફ બીકથી જોઈ રહે, તેમ પોતાની પીઠ પાછળ જોઈ રહેલી મારગેરી તરફ ફરી નહિ જોતાં આ શયતાન ટોળકીનો સરહાર બાજુના આરડામાં ગયો, ને એક ચીઠી લખી કાઢી તે બંધ કરી ફરી તે મારગેરીના આરડામાં આવ્યો.

“લે આ ચીઠી, ને મહારા મીત્ર ઉત્ત હિમને આપી આવ” તે બંધ કરેલી ચીઠી મારગેરીના હાથમાં આપી કંઈક લુચ્યાઇથી લુચ્યો લગીર હસ્યો.

“અત્યારે મધરાત થઈ છે, હું એકલી ક્યાં જાઉં ?” કરી બયલીત થયેલી બાળા મારગેરીયે ગરીબાઈથી કહ્યું.

“નહી અત્યારે જવું જ જોઈશે” એક જંગત્રી પાડાની માફક બરાડ મારતો છેડાઈ પડી લીગર બોલ્યો.

“શું મહારે બદલે એ ચીઠી લઈ જનાર કોઈ બીજું નથી ?”

“એ સ્વાલ કરવાની ત્હને સત્તા નથી, ચાલ, મુંગી મર, ને આ ચોઠો ઉત્તડીમને આપી આવ, બા, તેના ઘર સુધી માણસ મુકી જશે” લુચ્યા લીગરે ચુગિયા કહ્યું.

“—પથ્થુ ત્યારે તે માણસનેજ મોકલોને—”

“—અરે પથ્થુ વળી એજ વાત, બા ત્હારેજ આ કામને માટે જવું જોઈએ.”

શું કરે, લાચાર તે પરવશ કુમારીકાને લખાડ લીગરની આજ્ઞા ઉઠાવવા શીવાય છુટકોજ નહિ હતો, તે આમ મધગતે તેણીને એકઠો કાં મોકલતો હશે તે બાબતમાં તેણીનું નિર્દોશ મગજ ધંધવ્ય કરી શક્યું નહિ, તેણી લાચારીયે પોતાનો સાહે પેષાક પંદરી તે ચીઠા હઈ માણસ સાથે ડેલહીમને ઘેર જવા નીકળી, શું ડેલહીમ અત્યારે રાતના બાર વાગે બગતો હશે ?

આ ફાલ કરતાં પહેલાં વાંચનાર, ચાલો આપણે ડેલહીમના ઘરની અગાઉ થી જઈ મુલાકાત લઈએ. ડેલહીમનું ઘર એક એકાંત લતાપર આવેલું હતું. જો આ ઘરની સાથે ડેલહીમની કારકીર્દીની ટુંક ઓળખ લેવા બેસીયે તો વાતનો સાર એટલોજ નીકળે કે, આ ડેલહીમ સહેબ, જવાનીમાંજ કરમાતા પુષ્પ જેવા ફીક્કા બેસી બયેલા ગાલ, અને સ્ત્રી સેવનથી નબળા થયેલાં અવયવોવાળા હતા, કેમકે બાપ કમાઈના પછસાનો સંઉપયોગ કરવા તેમણે એક એક દુનીયાના ખુશામતીયાને સર્વ શુભ સંપન્ન મીત્રોને ચુરી કાઢી પોતાની કલબમાં બેડયા હતા, ને એ મીત્રોએજ ડેહીમ સાંહબને હલકે રસ્તે ઉતારી પછસાની ખુવારી પણ કાપી આપી હતી.

આ ઉપરથીજ તમે ડેલહીમ સાહેબ, અને તેના દોસ્તોની છાંદગીનો આગળનો ઇતિહાસ કદથી લીધો હશે, ને તેથી અત્રે તે હવસી ટોળાનું કાળું ચીત્ર વધારે ન દોરતાં આપણે આપણી વાર્તામાં આગળ વધશું.

વાંચનાર, તમને ખબર તો હશે, કે હલકા હવસના પુબરીઓને રાતના નિદ્રા દેવી પોતાના પાસામાં નથી લેતા, તે પછી મધરાત થઈ છતાં ડેલહીમને નિદ્રા તો ક્યાંથી હોય ? તે નિકારી જવાંન પોતાના ઠાંગોયા મીત્રો સાથે ટોલટપા કરતો કાંઈની રાહ ભેટો હોય, તેમ ઘડી ઘડી ફરવાજની તરફ નજર કરતો હતો.

તેને આમ નિહવળ બનેલા બેઘ એક દો-તે ટકોરમાં કહ્યું, “મી ડેલહીમ ખરેખર, આજે તે સુંદર શુદ્ધાગને સુધાગનું તમારા નસીબમાં સરભાગેલું નથી લાગતું.”

“અરે, એમ કેમ બને, તે મધુરી મુર્તિ હવે આવવીજ બેઘએ જો આ સાંજે આવેલી ચીઠીમાં આપણો તીવ્ર લીગર (કોખંડી પંજરાળો) ચોખ્ખું જણાવે છે કે “તેણીને હું મધરાતે તમારી મુત્રાકતને મેકલાશ” એક ચીઠી કાઢી દેખાડતાં ડેલહીમે કહ્યું. ને ખરેજ અમારે પણ હાલગીની પૂર્વક જણાવવું પડે છે કે એ ડેલહીમ પાસેની ચીઠી પહેલા પ્રકરણની શરૂઆતમાંજ હુર્યા લીગર તરફથી જે મોકલવામાં આવી હતી, તેજ ચીઠી હતી, ને તેમા ચોક્કસ ડેલહીમ ઉપર લખાયેલું હતું કે “અરધી રાત્રે એક નવબેબન વીઝીટર તમારી મુત્રાકાતે આવશે, જે તમારા ટેસ્ટને ચોગ્યજ થઈ પડશે.

આ માર્મિક છતાં હવસી લેવાનીયત કામનો કાળો પાંદો ખોલતી ચીઠી વાંચ્યા પછી ખુશાલીમાંજ આ નિકરના પુનઃબાંધ (ડેલહીમે) આટલી રાત્રો પસાર કરી હતી, ને તે દર પળે એક ખુબસૂત છાંદરીને જોવા અતુર હતો, એટલામાં તેના બહારના પંદરીગરે આવી એક ચીઠી ડેલહીમના હથમાં આપતાં જણાવ્યું કે “એક ખુબસૂરત છાંદરી આ ચીઠી લઈ આવેલી છે, ને બહાર ઉભેલી છે.”

આ ખબર સાંભળતાં તો તે હવસના પુબરી જમીનપર એક કુટ ઉંચે ખુશાલીમાં આવી કુદ્યો, ને પોતાના તે ખુશામતીયા હલાલીયા મીત્રોને બાબુના જોરડામાં

પકેલી હઇ તેનો દરવાજો અટકાવી પછી પોતાના પહેરીગરને કહ્યું કે “જા જલદી તે છોડરીને અંદર મોકલ.”

પહેરીગર બહાર ગયો. ને તેની બીજી પળે એક શરમાળ ને બચલીત ખુબસુરત ચહેરાવાળી કુમારિકા અંદર પ્રીમે પગલે દ્રાખલ થઈ, કે જેણીને શય-તાનના હાથમાં સ્વપ્નચેલી મારગેરી તરીકે એળખતાં અમારા વાંચનારને વખત લાગશેજ નહિ.

“હા, તે મારગેરીજ હતી કે જેણીને બદમાશ લીગરે ચીકી આપી ડેલહીમ પાસે મોકલી હતી, આ ચીકીમાં ડેલહીમને લીગરે તપ્પ જણાવ્યું હતું કે, “આ તમોને આપેલા કેલ મુજબ મેં એક ફાંકડી ભેટ મોકલીછ જેનો ઉપલોગ લેવા સ્વીકાર કર્યો.”

અરેરે, એક નીર્દોષ, પાણીથી પણ વધુ પવીત્ર અંતઃકરણવાળી અબળ બાળાના આ હાલ ! શું ત્યારે નકરી આ નિર્બલક બાળા હુદ્ડ ડેલહીમના ફાંકામાં ફસાઈ આ મધરાતે કલકીતને પતીત થશે ?

હાજ તો, તે બંધ ઓરડામાં તેણીના પતીવૃત્તની રક્ષા કરનાર, તેણીને રક્ષાય દેનાર, અત્યારે કેણુ છે ? નહીજ, કેઈ નહી, ને તેથીજ એ એકાંતમાં ઈર્ષની અપ્સરારને બે ઘડી શરમાવે તેવી સ્વરૂપવંતી સુંદરઅંગી બાળાને પોતાની રક્ષામે ઉભેલી ભેઈ આ અસ્થીર મનરાજોનું ચુરક ડેલહીમ પાણી પાણી થઈ ગયો, કંઈક મગજની ડાગળો ચસકી ગઈ હોય તેમ ગાંડુ ગાંડુ બેલતો દહેરમાં આવી શરાબ દેવની મહેરબાનીથી ગરમતમાં આવી —

“આઇયેરે અલબેલી સુરતીયાં.

“લુભાઇયેરે ગોરી ગોરી સુરતીયાં.

આમ ઠંગધડા વગર લલકારે તોણીના અંપાની કળિ માફક ખીલેલા દેહ કુમુદને સુધવા, પોતાના બાહુ પાશમાં ફાંબવા દોડ્યો. પણ એકએક આ હુમ-લાથી ગભરાયેલી મારગેરી સાવચેત થઈ બે ડગલાં પાછળ ખસી ગઈ, ને જેમ મચ્છીમારે નાંખેલો બળ ખાલી બળ, તેમ હુદ્ડ ડેલહીમના ફેલવેલા બે હાથનો પ્રયત્ન નીષ્ફળ થયો.

“અરે મીઠા ડેલહીમ, તમે આ શું કરો છો એ સમજોછ કે ?” ગભરા-યેલો છતાં જરા હીમત લાવી મારગેરી બોલી.

“હી, હી, હી, હી, અરે વાહરે, તારો મીઠો મધુરો મોહક અવાજ, વાહ ખુદાએ પણ શું કમાલ કરી છે, કે બધો ખુબસુરતી ને મીઠાશનો ખખનો નું જુલ જુલમાજ મુકી દીધો છે,” કલરો મારગેરીના અવાજની તારીફ કરે તો હુસળી હથવાન હર્યો, ને મારગેરીનું બાલવું બાણે પોતે સમજ્યોજ ન હોય, તેમ ફરી ઉન્મત બની દોડીને મારગેરીને પકડી.

ચિતાની છલંગમાંથી રાંક હરણી ક્યાંથી છટકી શકે ? તેમજ આ વિષય-વાસનાથી નિર્બળ થયેલો છતાં એક જવાન પુરૂષ તેના હાથમાંથી તે એકાંત ઓરડામાં મધુરો મારગેરી પણ ક્યાંથી છટકી શકે ? નહિજ, ને અંતે તે વિગારી પુરૂષ બળાતારે તે અજ્ઞાત ચેતનાને પોતાની બાથમાં લઈ તેણીના નિષ્કલકિત અધર (હોઠો) પર ચુંબન લીધું.

જેમ ધીની આહુતિ આપતાં અગ્નિનો ભડકો થાય, તેમજ આ મલિન પુરૂ-

પત્નિ મુખ પોતાના પવિત્ર હાઠને અડતાં નિર્ભય મારગેરીના અંતઃકરણમાં મેધ-
સિને ભડકો થયો, ને તે ભડકાએ તેણીના જોરમાં વખારો પ્રયો, તેણી એક
જવારે આંચકો મારી ડેલહીમથી છુટી થઈ, આ વખતે તે કુમારીકાંતી આંખમાં
પતિતનાઈતું તેજ પ્રાણી નીકળ્યું, ને જાણે રક્ષસની આંખે દેવીને કાપ થયો
હોય તેમ તેણી તે તેજસ્વી આંખે પિયના રક્ષસ ડેલહીમને નિહાળી રહી, તેણીના
આંખમાં છુટલી ધુજળી વીખરેયેરી મધાનં વેળાથી, ને અંચરસ્થિત થયેલાં પ્રયકાં
વચ્ચે ઉદ્ગતિ છાતીએ ઉભેલી તે પતિત ધનો સક્ષત પ્રતીમ-પુતળી-માર્ગેરીને
જોતાં આ નિષયનો, ઉપાસક હૃદયને ભક્ત પણ એ ઘડી વર કાપ્યો, ને ફરીવાર
હુમલો કરવા હીંમત ન કરી શક્યે, પણ તે એકજ પણ બાજુ પળે તો તેણે
માર્ગેરીને ચુપ ઉભેલી જોઈ તે મશુક ખાલી મળહ કરે છે એમ સમજી નાગણી
સામે જેમ દેડકો રમત કરવા જાય, તેમ વીલાસ કરવા આ હેરીલાલ ડેલહીમ
આહવા-“અરે ડીયર વ્હાલી આમ આવ, હવે નાં સતાવ, બળતાં જીગરને છાતીએ
લગાવ,” એવું એવું કંઈ બકતો નફટ બની ફરી તેણે મારગેરીનો હાથ પકડ્યો,
પણ તેજ વખતે-જાણે આગશતણી થતી હોય, જાણે દુનિયાના ધર્મની આદ
આપતે હોય, હવસને અટકાવવા મોતને સ્વરણ શકતીનાં બડું કરતે હોય તેવા
એક ધીમે પણ મધુર શાન્તિવાળો છતાં સ્પષ્ટ બવાજ સંભળાયો—

“ઉઝ દે, રામ પે પ્રયું બહના હય અય જવાં,

“દેખ લેના એક દિગ તુણી ફના હો જાયગા,

આ અવાજે દુષ્ટ ડેલહીમ રહેજવાર ચમક્યો, પણ કમળીના પાત્રા પર
પાણી કેટલીવાર ટકે? તેટલીજવાર એ ડેલહીમના દીલને હણતો વેગ અટક્યો
તે પણ આ શબ્દ, આ અવાજ પ્રયાંથી આવ્યો? એ જાણવાજ બાકી તેનો કંઈ
અર્થ આ વીષય ગંભીર જવાન સમજ્યો હોય, એવું જણાયું નહોતું, ને તેથી તે
પગવારની ચુકીદીમા એન તે વંચના પહેલવાને પારસની પુતળી જેવી પવીત્ર
કુમળિયા મારગેરી પર હુલે કયો ને તેણીને આર્જીગન આપવા-દેવા ચતન કર્યો
ને તેથી તે શ્રીમતનું સંતાન છતાં ગરીબ, બદનાશોના ઘરમાં ઉછરેલી તોપણ
પવિત્ર બાળામાર્ગેરીના મુખથી એક ભયની ચીચીયારી નીકળી ગઈ.

જેમ આકાશમાં ગર્જના થતાંજ થોડીવારમાં મેઘરાજના દર્શન થાય છે
તેમજ આ અબળ બાળા મારગેરીની તીણી ચીચીયારીરૂપી ગર્જનાથી જાણે આકા-
શમાંથી મેઘરાજ મનુષ્ય થઈ ઉતરી આવ્યા હોય, એમ એક કાળો
આંધાર ફાળ જાણે કેવી રીતે તે ઘરમાં એક એક આવી ઉભો.

મેઘન જેવીજ તે શતમ મુર્તિ હતું, તે આગનારો-કહો કે તે દેવે, કળા
ગુણગોળ સજ્જ કંઈ મેલના અન્ધા ભાગને કાળા પડદા છુપાવ્યો હતો, તના
હ મા ભયર નાળી જાની નાની પીરતે જ હતો, તે એના શણગાર અલંકાર હતો.

તે વિચિત્ર મુખવાળા નામરે જાણે જન્મનાંતી સાથે હસ્તને નિયમ
હીધા હોય તેમ સફેદ મનો જેવા દાંતની હાલો તે લાલ હોઠો વચ્ચે દેખાઈ
હસમખત આન કરાવતો હતો, અરેખર આવા ચિકટને પિપિત્રવાળા પ્રસંગે હસતાં
હસતાં પોતે લઈ આ હ સો હયાન ડેલહીમની સામે ઉભા રહેતા તે ભેદી
પુરૂષન કંઈક મેજ આવતો હોય, તેમ તેની હાલચલપરથી જણાતું હતું.

ડેલહીમ તેને જોતાંજ જેમ નોળીયાને બેઈ સર્પ દેડકાંને છોડી દરમાં નહાસે

તેમજ મારગેરીને મુઠી, આ બાયલો જે ઓરડામાં પોતાના દોસ્તો હતા, તે ઓરડાના બારણા તરફ પછડે પગે ચાલવા લાગ્યો.

પણ જાણે આ પુરખાવાળો અકાર તેની હીલચાલ જાણી ગયો હોય, તેમ એક ભવિષ્યવેતાની માફક ડેલહીમ તે દરવાજા નજીક પહોંચે એ અગાઉ તો આ (પુરખાવાળો) બહાદુર ચાલાકીથી ત્યાં જઈ પહોંચ્યો, ને આ બાબુની ઠડી લગાવી દરવાજા બંધ કર્યો.

આથી ડેલહીમ ઉશકેરાઈ ગયે, ને તેણે આ પુરખાવાળાપર બળ અજમાવી દરવાજા ખોલવા હલ્લો કર્યો, પણ જેમ સીંદની સામે શીયાળવાની કેશોશ નકામી અઈ, ને બીલાડો જેમ ઉઠરને પકડે તેવીજ રિતે પુરખાવાળાએ ડેલહીમને ગરક નમાંથી પકડી જમીનપર પછાડ્યો.

ડેલહીમે હવે ભયંકર બુમ પાડી ને બને તો પુરખાવાળાને મહાત કરવા બોલે અજમાયું, પણ દેખાવમાંજ પ્રદ્વચારી જેવા લાગતા બળવાન પુરખાવાળા પાસે આ વિષયનું પુતળું શું કરી શકે? તેને નીચે નાંખી ઉપર આ હસતો પુરખાવાળો ચઢી બેઠો એટલામાં તેની બુમ સાંભળી મદદે દોડેલા તેના મીત્રોની બુમો સંભળાવા લાગી. તેઓ બારણું તોડવા કેશોશ કરતા હતા, ને તેથી હવે વધારે અહીં રહેવું સલામત નહિ ધારી આ ભેદી પુરખાવાળો જમીન સાથે ડેલહીમનું માથું અફાળી, તે પંખાળતો રહે એટલામાં તો અજબ સુક્તિથી હીલાલ તોડી, જવાન મારગેરીને લઈ તે બહાર ઉભેલી મોટરમાં બેસી પણ ગયો.

હવે ડેલહીમના મીત્રો એક જબરિ કેશોશ પછી દરવાજા તોડી અંદર દોડી આવ્યા, ને તેઓએ આ પુરખાવાળાને નહાસતાં બેથો, સઘળા પાછળ પડ્યા, પણ આ હવાના પતંગ પેઠે ઉડતી મોટરમાં, -દોડતી મોટરમાં તે રાતના અંધારામાં પુરખાવાળો કયાં અદ્રશ્ય થઈ ગયો, તે તો અંધારામાંજ રહ્યું.

પ્રકરણ ૩ જી.

આપ બેટીનો મેળાપ.

પ્રિય વાંચનાર, ચાલ હવે તને આ નજીકના મહેલમાં લઈ જઈ, જજ્યાનથી જોજે આ મહેલના વસનારની સાથે આપણે ઘણું લાગતું જણાવું છે ને તેથી તેને ઓળખી રાખવાની ત્હાની અને ત્હારી ફરજ છે.

જો, આ એક હિમાલયના શિખર જેવો પ્રવેશ ધુમટથી ઘેરાયેલ ને ઇશ્વરની બાંધણીપર બાંધેલા સુંદર મહેલની અંદર નજર કર, જો બહારના ઓફીસના ઓરડામાં હાથમાં કેમેરા લઈ ખુરશીપર બેઠેલો જવાન, કે જેની એક ન્હાના બાળકના જેવી હીલચાલ ખરેખર આપણા મનને હસાવે છે.

તે જવાન! કે જેનું નામ મીંડ ડેવીડ મેનડી હતું, અને જે આ મહેલના ઠરોડાધીપતી માલેક મીંડ ગોલ્ડનનો સેક્રેટરી હતો, તે અત્યારે એક ફક્ક રહેલા છીની માફક નચીત બની ટેબલપર લાખા પગ કરી બેઠો છે.

હું, પણ તમે આ મહેલના માલેક ગોલ્ડનનું નામ સાંભળી ચમકો છો કા? હા, આ તેજ ગોલ્ડન છે કે, જેને વીશે આપણે પેલા લોખંડીદસ્ત લીગરને મોઢેથી હકીકત સાંભળી ગયા છીએ, તેજ ગોલ્ડનજ આ મહેલનો માલેક છે, ખાનદાન ને

બેટની મોટી ભગીરનો કરોડાધીપતી માલેક સર ગોલ્ડન, હાલમાં એક જવાન મેજલા સેક્રેટરી મી. ડેવીડ મેનવી સાથે આ બાદશાહી મહેલમાં એકલોજ વસતો હતો. આપણે જાણી ગયા છીએ, તેમ તેણે પોતાની કીને બેચકા કહી કાંકી કાઢયા પછી, ને હુઆ લીગરના કીનામાં ન્હાની મારગેરી ગુમ થયા પછી, તે પોતાની ઉદાસી ને અકારી છાંદગી એકલોજ ગાળતો હતો, પણ જ્યારથી આ જવાન સેક્રેટરી ડેવીડ તેની ચાકરીમાં બેઠાયો હતો ત્યારથી તે મેજલા સેક્રેટરીની રમુજથી તેને દીવસ કંઈક આનંદમાં જતો હતો.

આપણે ઉપર જોઈ ગયા તેમ આ હેરી સેક્રેટરી રહવારની ખુશનુમા હવાની બાજુ મજાહ લેતો હોય, તેમ કેમેરાને ટેબલપર મુકી પગને પણ ટેબલપર ગોઠવી આંખો બંધ કરી નવલશા હીરજીની માફક પુરશીપર પીઠનું સમઢું વજન ઢઈ સમાધીસ્થ થયો, એટલામાં અંદરના ખાનગી ઓરડાનું બારણું ખુલ્લું ને તેને વયોવૃદ્ધ શેઠ સર ગોલ્ડન ધીમે પગલે ત્યાં દાખલ થયો.

“છોકરા, છોકરા, ડેવીડ, ડેવીડ, કહી તે બલા શેઠ હેતથી તે સમઃધિસ્થ સેક્રેટરી સાહેબને ખુમ પાડી, પણ બોલે એજ બેટા, આ લાડકા સેક્રેટરી સાહેબ બોલેજ શાના !

ગમ્મતમાંજ લોડ ગોલ્ડને તે જવાન સેક્રેટરીનો કાન પકડયો, ને ત્યારેજ બાજુ મજાન ઉંઘમાંથી ભગતો હોય તેમ એક પળવાર પહેલાં શરૂ કરેલી નીંદ્રામાંથી આ સેક્રેટરી ભગી ઉઠયા.

“કેમ જવાન દોસ્ત, શું ખબર છે ?” ઉભો થઈ આંખો ચોળતા સેક્રેટરીને તે મમતાળુ શેઠે પુછ્યું.

“અરે બીજા તે વળી શું ખબર હોય, આ જુઓને તમારા ઓરડાનો બેલ (બંટ) વગાડી વગાડી મારો અંગુઠો સુજી આવ્યો. ને પુછો છો કે શું ખબર, તે બલા સેક્રેટરીએ વાયરલેસ ટેલીગ્રામ સંભળાવ્યો.

“અરે બેટા ડેવીડ, તું પણ જખરો છે હં કે, —ખરેખર આ તારી રમુજ પ્રકર્તિશીજ હું કંઈક આ દુનીયામાં રસ લેતો થયો છઉં. બેટા, હું તને અથાગ ચાહું છું ને મહારા દીલથી તે વીલથી આ મહારી લાખોની દોલતને તને એકલો માલેક બનાવું છું” લોડે તે જવાન સેક્રેટરીને પોતાના હતક દીકરા તરીકે માની માથું પસવારતાં કહ્યું.

પણ તેજ પળે, “આગ મુકો, તમારી એ લાખોની દોલતને એ તમારી સડેલી દોલત મઢને નહિ જોઈએ,” એમ કહેતાંજ આ વીચિત્ર ડેવીડ સાહેબ છેડાઈ પડયાં. છોકરાં તુ શ્યા આધારે મહારી દોલત સડેલી કહે છે ?” જરા કંટાળાથી ગુસ્સો કરી લોડ ગોલ્ડન બોલ્યા.

“અરે આ ચીઠીજ તમારા સડેલા પૈસાની સાક્ષી આપે છે. જુઓ એમાં આ કેઈ બદમાશ શું લખે છે ?” એમ કહી આગલે દીવસ કેઈ લેકબરી રીતે ઓપીસમાં નાંખી ગયેલ ચીઠીપર સેક્રેટરીએ પોતાના લોડ શેઠ ગોલ્ડનનું ધ્યાન ખેંચ્યું, કે જે ચીઠીમાં ગોલ્ડનપર લખ્યું હતું કે—

“જો તમે મારી માગણીનો સ્વીકાર નહિ કરો, તો તમારો બન લેવામાં આવશે.”

આ ચીઠી વાંચી લોડ ગોલ્ડન ઉઠો વધુજ છેડાયો ને પોતાની જાને

બળગી રહી બોલ્યો “ પણુ તેથી મારી દોલતનો તેને વારસ કરતાં તને કાણ મારી નાંખનાર છે ?”

“ અરે, પણુ એ તમારી દોલત મને નહિ ભેદ્યએ, હું તો ચાલ્યો મહારે ત્હારી નોકરીજ નથી કરવી.” એક બાળકની માફક તે નાનો સેક્રેટરી રોસાય ટોપી પહેરી ચાલી નીકળ્યો.

“ છોકરા ! છોકરા ! બેટા, તું જ નહિ, ચાલરે, હવે આપણે એ દોલતની વાત નહિ કરીયે” કહી શાન્ત ચીત્તે સ્નેહથી તે નિર્દોષ જવાન સેક્રેટરીનો હાથ ઝાલી ગોઢડને ફરી ખુરશી ઉપર બેસાડ્યો.

“ હે બચ્ચા મહારી સાથ નાસ્તો કરવા આવ ” તે બેઠા પછી ગોઢડને માયાથી કહ્યું.

“ નહિ મ્હને આજે ભુખ નથી લાગી, જાઓ તમેજ નાસ્તો કરી આવો” ને લોડ હવે આ મોજાલા જવાનને વધુ ફરજ નહિ પાડતાં પોતે નાસ્તો કરવા ગયા.

થોડી વાર નાસ્તો કરી તે લોડ પોતાના ખાનગી ચોરડામાં આવ્યો તો અહા ! તેનું શું આશ્ચર્ય ! જાણે આકાશમાંથી કોઈ પરી આવી તેની રાહ ભેટી હોય, એમ એક પરી જેવી ખુબસુરત મુર્તિ ખુરશીપર બેઠી પણુ તેની આંખે પાટા બાંધ્યા હતા, ને તેના હાથમાં એક પત્રીકા પકડેલી હતી, જેમાં લખેલું હતું કે—

“ આ ચીઠી લાવનારને મ્હેં હુમ્મ્યા લીગરના પંજામાંથી છોડાવેલા છે, તમારા ફૂપીયા વડે તેની સંભાળ લ્યો, વિગેરે,—”

લખનાર—હસ્તો ખુરખો.

અને આજે ખરેજ આ ઉપરથી સમજી શકાય છે કે તે આંખે પાટા બાંધી ચીઠી લઈ તે બેઠેલી પેલા ભેદી ખુરખાવાળાને હાથે લીગર અને વિષયી ડેલહી મના હુમલામાંથી બચેલી બળા મારગેરીજ હતી કે જે આપણે જાણીએ તેમ આ તાલેવંત ગોઢડનની પુત્રીજ હતી, છતાં આ અભાગાયો પીતા તેણીના આંખના પાટા છોડી આશ્ચર્યપૂર્વક ભેદને પણુ ઓળખી શક્યો નહિ.

એટલામાં હુમ્મ્યા લીગર તરફથી એક ચીઠી ઘરમાં આવી પડી જેમાં જણાવ્યું હતું કે “ તમારા કબજામાં છે તે તમારિ દીકરી કરી છે તે અમારે હવાલે કરો નહિ તો નુકશાન થશે,” પણુ આ ચીઠી વાંચી બચ પામવાને બદલે ઉલટું ખુશાલીથી ગોઢડને તેણીને પુછ્યું “ દીકરી તારૂં નામ શું ?”

“ મહારૂ નામ મારગેરી, ફાધર,” તે મધુર કંઠમાંથી જવાબ નીકળ્યો.

આ જવાબ હજી તેણીના મુખમાંથી નીકળે એટલામાં તો મારગેરીનો બાલ્યાવસ્થાનો ટેબલપર પડેલો ફોટો સેક્રેટરી ડેવોડે ઉંચકી લીધો, ને તે નાના ફોટાને સ્ક્રામે ઉભેલી જવાન મારગેરી સાથ સરખાવ્યો તો મોઢાને ચહેરા તો જવાનીને લીધે બરાબર સ્પષ્ટ મળતો ન આવ્યો પણુ તેણીના હાથપર એક કાળા તલ (ડાઘ)ની નિશાની બરાબર મળતી આવી ને તેથી પોતાની ંહાલી ને ન્હાની મારગેરી છે એ વાત સીદ્ધ થતાં તે દુખીઓ બાપ આવ બેટી મ્હને લેટ ” કહી લેટી પડ્યો અને રમુજી સેક્રેટરી ડેવોડની ખુશાલીનો પાર રહ્યો નહિ, બાપને બેટીની ઓળખાણ કરાવતો, ક્ષણમાં કામ કરતો એક નાના બાળકની માફક વચે નાચવા લાગ્યો.

ખરેખર એ એક આનંદજનક ચિત્ર ખુશાલીના આંસુ વચ્ચે ઠવીવ સાંનેવામાં જોવા માટે અમે અત્રે વધુ સ્પષ્ટ નહિ કરતાં આ પ્રકરણ અહિંજ પુરું કરીએ છીએ.

પ્રકરણ ૪ થું.

વીજળીની આગ.

તે એક વખતનું સુમસામ ને ઉદાસીની પ્રતીમા રૂપ ઘર આજે હસ્તુ રમતું થયું લાગે છે. આનંદ અને આપાદી, શોભા, અને ખુશાલી, જે વરસો થયાં આ ઘરમાંથી દેશનીકાલ થયાં હતાં તે એક મારગેરીના આવવાથી સઘળાં સાથેજ આવ્યા હતાં.

આજે સ્ફવારથી ઉઠતાંની સાથેજ સર ગોહડન ઘણા વર્ષે મળેલી પોતાની માનીતી પુત્રી મારગેરીને લઈ દુઃખસુખની વાર્તા કરતાં, વચ્ચે વચ્ચે દહેરી સેક્ટરી ડેવીડના તુકકા સાંભળતાં દીવાનખાનામાં બેઠા હતા.

જે કે રાત્રેજ અરસપરસનાં અશ્રુઓ વહ્યાં હતાં, સનેહના ઉભકાની આપ લે થઈ હતી, કંઈ કંઈ ખુશાસા થયા હતા, દુઃખમાં જિછેરેલી પુત્રીને માટે દીલ બાળતાં તે તાલેવંત બાપે બેઠીને હૃદયે ચાંપો હતી, બેઠીયે પણ દુઃખી બાપને દીલસો દીધો હતો, છતાં રજુ ઘણા યુગની વાતો કરવી બાકી હોય, તેમજ સ્ફવારમાં ઉઠતાની સાથે તેઓ વાતે વળગ્યાં હતાં.

હજુ તેઓના ખુશાસા કેટલીક વાતે બાકી હતા, એટલામાં સર ગોહડનના મીત્રો, અને ભાડુનોમાંના ત્રણ ગૃહસ્થો ત્યાં ગભરાયેલા ચહેરે હાજર થયા, ને તેઓને જોતાં “કેમ, કેમ, થું છે” કહી સર ગોહડન તેઓના ગભરાટનું કારણ પૂછ્યું, જવાબમાં તે સઘળાઓએ રાત્રે ભયંકર રીતે પોતાને મળેલી ભેદી ચીઠીઓ રજુ કરી જેમાં જણાવેલું હતું કે “ગોહડનને લીધે તમારે પણ સહન કરવું પડશે, કેમકે તમે ગોહડનના મીત્રો છો.”

વળી બીજી ચીઠીમાં તો ગોહડનપરજ લખવામાં આવ્યું હતું કે—“મીઠ ગોહડન, જે મારી માંગણી હવે જલદી પુરી પાડવામાં નહિ આવે તો તારાં ભાડુતોનાં રહેઠાણોને તારાં કારખાનાઓ સવારના ૬ વાગતા ભયંકર રીતે આગના મુખમાં સપડશે.”

આવી જાતની ભડકાવનારી ચીઠીઓ વાંચતાં; ને તે મીત્રો તેમજ ભાડુતનો ગભરાટ જોતાં એકાએક આ ચાલતી ખુશાલીમાં—રંગમાં—ભંગ થયો, ને થું હવે કરવું? એ વિચાર ગંભીર મુખમુદ્રાથી સર ગોહડન કરે એટલામાં તો બાજુ જવાળામુખી પહાડ ફાટ્યો હોય, તેમ નજદીકની ભાડે આપેલી ગોહડનની મીલકતપર ભયંકર આગના ભડકા દેખાવા લાગ્યા.

(પછીનું) રાખેતા મુજબ “કવીન વિક્ટોરીઆમાં” જુઓ.

પ્રકરણ પમું.

આથમતા સુરના ઝાંખાં છતાં સેનેરી રંગના કીણી તે લાયબ્રેરીના ઓરડામાં પોતાનો પ્રકાશ ફેકતાં હતાં, અને સર ગોલ્ડન લાયબ્રેરીનાં ઓરડાની ઇશીયેર પર પડ્યા હતા, એટલામાં લાયબ્રેરીની બહાર એક કાળો પુરખાવાળો આકાર હીલચાલ કરતો જણાયો, ને સર ગોલ્ડન ચમકી ઉઠ્યા. ટેબલ પરથી દુરથીન લઈ સર ગોલ્ડને ભેતાં ધાસ્તી ભરી આંખે કાળા પુરખાનાં છુપાયેલો એક ઓરડાનો અહેસાસ જણાતો હતો તેણીની હીલચાલ દેદભરી ને અજાણ્યાને બહેમી બનાવવાને પુરતી હતી.

ગોલ્ડને થોડીક મીનીટો તો એ બધું જોયા કર્યું, પણ પછી ધીરજ ન રહેવાથી આ લેદી સ્ત્રી કોણ છે, એ જાણી લેવા તેણે પોતાના સેક્રેટરી ડેવીડને બેલ વગાડી લાયબ્રેરીના ઓરડામાં બોલાવ્યો, ને કહેવાની જરૂર નથી કે પોતાની હુમ્મયની હુસાવનારી એકર્ટીંગ સાથે સેક્રેટરી ડેવીડ સાહેબ હાથમાં પેનસીલને બદલે એક નાની પીસ્તોલ ઉછાળતા ઉછાળતા અંદર દાખલ થયા.

ગોલ્ડને પોતાના આ માનીતા સેક્રેટરીનું ધ્યાન પેદી લેદી ઓરડાના આકાર તરફ ખેંચ્યું, ને તુરત સેક્રેટરી જાણે જરામનના કીસ્સો જીતવા જતો હોય તેમ કોટની બાંધ ચડવી પીસ્તોલની આંધપર આંગળાં ઝુકી આગળ વધ્યા, કે જેને પોતાની તરફ આવતો જોઈ તે લેદી સ્ત્રી નાહી.

તે પુરખાવાળો સ્ત્રીને નહામતી જોઈને તો ડેવીડ સાહેબના અંગમાં હાલક કૌશલ આવ્યું, ને મદારી જેમ નહાસી જતી કાળો નાગણને પાછળ દોડી પકડી લે તેવી રીતે પીસ્તોલની અણી પર તેણીને પાછળ પડી પકડી ગોલ્ડન પાસે હાજર કરી.

“બોલ બદમાશ ઓરડા, તું કોણ છે અને અહીં કેમ ભટકે છે ? સર ગોલ્ડને શરસાથી પુછ્યું.

“હું કોણ છઉં, તે તમે નથી જાણી શકતા ! ” એમ કહી તે ઓરડાને પોતાનો કાળો ખુખો ઉઘો કર્યો, ને અંદરથી જેમ કાળા વાદળાંની અંદરથી વીજ ચમકી રહે. તેમ તેણીનો ઉજળો અહેસાસ ચમકી રહ્યો, કે જે અહેસાસ વળી ગયેલી કરચલીયો વૃદ્ધાવસ્થાની સ્વારી આવી પડેલવાની સાક્ષી પુરનાં હતાં, છતાં જોનારને એકંદર અહેસાસ જોયા પછી મનનું પડતું હતું, કે તેણી જવાનીમાં બહીજ ખુબસુરત ને મગફળ હોવી જોઈએ.

પણ અરેરે, અત્યારે તો આ જવાનીની ખુબસુરતી ને મગફળીના—

“દાવાયા જીનશુરકે, કલ અપને લોંગોખુકા.

“પોલેસખાને મારી, શબનમને મુપેકુકા.”

એના જેવી હાલત થઈ હતી, છતાં સર ગોદડન તે પ્રોહ થયેલા ચહેસને પારખી મથો ને ચોંકી એક કદમ પાછળ હટ્યો.

“શુ. તું, તેજ યેવકા છે, કે જેણીએ મારા સુખી સંસારનું સંભાળનાશ વાળી ક'પટ લીગરને પોનનું દીલ દીધું હતું? બોલ, બોલ તેજ તું છે કે? યેવકા અહિં કેમ આવી?”

“ઈન્નાફ, ઈન્સાફ, મહારા વહાલા ગેદડન ખુદાને ખાતર મહારૂં સાંભળી મહને ઈન્સાફ આપો હા, હું તેજ કે જેણીને તમે યેવકા માનો છો, તેજ તમારી હીણભાગી કોરત છડે, પણ હું ખુદાના કસમ ખાઈ કહું છું કે હું પવિત્ર ને—”

“બસ, બસ સુપ કર તારી લવારી, ઓ બારી (વજારી બણુવારી, યેવકા નારી, બા તહારા માટે મહારા દીલમાં ઈન્સાફ નથી, કયા નથી, જમ્યા નથી,” સહ ગોદડને ચીરકાઈ મહુને તે ખરેખર તેની લાંબા વખતથી તબયેલીને આટલા વચ્ચે એકસ જરૂરીયાતથી પતિનો આશરો શોધતી આવેલી ધણીયાણી (મીસીસ ગોદડન) આ સાંભળી નિરાશ થઈ ને આછાછ કરતી વહાલાના પગપર પડી બોલી “વારૂ, મહારે ખાતર નહિ, પણ આપણી મારગેરીને બચાવવા ખાતર તો થોડા પૈસાની મદદ કરો.”

“શુ. મારગેરી ક્યાં છે? તે તું બણે છે” સર ગોદડને ફરી શુભ થયેલી પુત્રીનું નામ સાંભળતાં પુછ્યું.

“હા, તમે મહને યેવકા માની હાંકી કાઢ્યા પછી પેટનું પુરૂ કરવા મહે વોંશીગટન ખાતે એક હોટેલ ખોલ્યું છે જ્યાં એક દીવસ શયતાન લીગરને તેના બેડીદારો અકસ્માત આવેલા. તેઓની વાતચીત મેં છુપાઈ સાંભળી હોવાથી હું બધી વાત સમજી શકી ને તેથી મારી તે વહાલી મારગેરીને મેળવવા મહે બહેર થઈ તે હુમ્મ્યા પાસે માંગણી કરી પણ મને તુચ્છકારી તે ત્યાંથી ચાલી, ગયો. એ પછી હું તેની પુઠે લાગી, ને મારગેરીનો પતો મેળવી શકી. બસ આ કરતાં વધુ કંઈપણ ખુલાશો કન્વાની જરૂર નહિ હોવાથી હવે એટલુંજ માંશું છું, કે આ બચ્ચાં ખા રા મે મને થોડક ઉત્તરના મદદ કરો, કે જે પૈસાની મદદથી હું આ હુરામી લીગરને પુનઃ પડી વહાલા મારગેરીને બંધનમાંથી મુક્ત કરાવી શકું” તે તબયેલી ધણીયાણીએ પેતાના એક વખતના વહાલા બરથાર ગેદડન આગળ ખુલાસો કર્યો.

પણ આથી તો ગેદડન વધુ છેડાયો.

“શુ. હજી તું અને લીગર મળો છો! એજ સ્વાલે, એજ શંકાએ તે તાલે-વંતને ઉશકેરી દીવાનો કરી મેલ્યેતો, ને તેણીની બીજી વા પર ધ્યાન ન આપતાં ફક્ષ છાતીના બરથારે તેણીને ધીધારી હડધુત કરિ બહાર કાઢી, પણ તેજ પળે

આપણા સેક્રેટરી ડેવીડ સાહેબ, કે જે આ બધા તમારો અત્યાર સુધી શુષ્કપે
આજીવનમાં ઉભા રહી જોના હતા, તેણે અજમ હીમન કરી, ને ઉશકેરાયેલા ગોડડ-
નના ખીસામાંથી પૈસાની પોકેટ ખેંચી કાઢી તેમાંથી નોટોનો એક થોકડો
બુટો કરી તે બહાર જઈ રડતી ગી ધીપ ગોડડને આપો આપ્યો.

આમ સેક્રેટરી ડેવીડની યાચા ને યુક્તિથી તેણીને પૈસા મળતા એ હવે પર પછે
જુરખો નાખી, ધાણીના શીટકારથી દુઃખી થયેલી તે અબળા (મીસીસ ગોડડન)
પોતાની બહાલી મારગેરીનાં બચાવના નાથન યોજવા ને દવાના જતા રાત્રિના
અંધારામાં મળી ગઈ, પણ તે વખતે તેણીને ખબર નહિ હશે કે તે પનોતી
પુત્રી મારગેરીપર અત્યારે જુદમ થઈ રહ્યો હતો. તેણી તે લેલી ધરમાં પોતાના
પડાવેલા પોપટ પાસે ઉભી હતી, એટલામાં તેની દેખરેખ રાખનાર જુલિએ
આવી તેણીને ધમકાવી બહીયારખાનામાં મોકલી, કેમકે આજે રાતના લીબર અને
લેના માનવતા મીત્ર ડેલહીમ વિગેરેની અત્રે પાર્ટી મળનાર હતી, ને તેથી
તેઓનાં ખાણને માટે તૈયારી કરવાની હતી.

લાચારીએ મારગેરી તે બહીયારખાનાના ઓરડામાં આવી ને હજુ પાકતા
ખાણની તપાસ લે, એ પહેલાં તો બહીયારખાનાની ચીમનીમાંથી એક ચીડી
આવી તેણીના પગ આગળ પડી જેમાં લખેલું હતું કે ‘આજે પીવા માટે દારૂના
પીપ આવશે, જેમાંનો દારૂ પીતા લીબર ને તેના બેડીદારો બચાવ ઉંઘમાં પડશે,
તે લકનો લાભ લઈ તે પીપમાંની સ્ત્રોંગ દાખજે, ને પછી તેમાં લખેલ મુજબ કરજે.”

લીબ લાર્ડિંગ મારફત યને ગેબી મહદગાર

અને ખરેખર તે અજબ યુક્તિ ઉપરથી આ ચીડી નાંખનાર ગેબી મહદ
આરજ હતો. તે લેલી માણસે આ ચીડી મારગેરીપર ફેંકે ત્યાંથી એક પતંગની
અક્ષક ઉડ્યો એમ કહીએ તો ખીલકુલ ખોટું નથી કેમકે ખીલ પછે તો તે
એક દારૂના ગોડડનમાં દેખાયો.

આ દારૂનું ગોડડન બોનસ-કરી હુદમ આવેલું હતું, ને દરિયા કીનારા
પરના તે ગોડડનમાં અત્યારે જે બહા શખ્ષો કંઈક હીલચાલ કરી રહ્યા હતા.
થોડા વખતમાં તે અંધારા ગોડડનમાં શું બન્યું, તે તો ધીવીન બિહોટરીઆના
જોનાર સીવાય બીજાને ખબર ન પડી. જુલિ ગાડી વારે અંદરથી એક જુલિ લાંબા
ને મોટી ટોપી નીચે-જાણી તૈયાર થયેલે એક શખ્ષ દારૂના પીપ સાથે બહાર
આવ્યો ને તે પીપને ઉભેલી ગાડીમાં નાંખી તે આયનકલો ઉદે વીચ ની છુપી
સભા તરફ ગાડી દોડાવી ગયો, જે વખતે ગાડી તે પ્રપચી સભા પ્રહરમાં ફવાલ
પાસે આવી પહોંચી તે વખતે અંદરથી દુષ્ટ ફેલમના અગ્રજ સભાજયો. તે
કુવચી અત્યારે પણ આહવા ખ્યાલા રતી બેલને યુગ્મન આહીયન આપવ
તૈયારી કરતો “જોલો દે, દે, અયે ખ્યારી બન” વિગેર બહતો હતો, કે સાંભળી
આ પકાર આવી પહોંચેલા બહીયારને હાંસ કબજામાં.

મકરણ છઠું.

તુરત હવ્યાને ઠોકવામાં આવ્યો. ને અંદરથી ઉઘડતાં, આ ગાડીવાન આઠી પચ્ચી દારૂનું પીપ ઉતારી અંદર લઈ ગયો, તે હોરી લલાની સભા શરામનું પીપ નેઈ દોઢમાં આવી જઈ વધુ ધાપલ કરવા લાગ્યા, ને જેમ મરંદા જાનવરના મુઠકની આસપાસ ગીધડનું ટેળું એકઠું થય, તેમ આ પીપની આસપાસ સભા ફરી વળ્યા.

તુરત ખાલાઓ ભરવામાં આવ્યા ને શરામની લેજજત લેવી દારૂ થઇ. સાઠીનું કામ ખુદ આચન લે, પોતાના હાથથીજ કરતો. એક પછી એક ખાલા ભરી સઘળાને આપવા લાગ્યો, પોતે પણ લીધો, ને ખુમારીમાં નાગની માફક ડોલવા લાગ્યો, એટલામાં ટેલહીમ લથડીયાં ખાતો બોલવા લાગ્યો.

“બરફ પીલવાકે કલેજ મેરા ઠંડા કર દે

“આખે અંશુરને તો અગ લગાદી સાકી.”

અને ખરેખર તે મુજબ દરેકનાં કલેજ આ શરામની અસચી ઝલતાં હોય તેમ જણાયુ, ને એક મીનીટના છઠા ભાગના તો એક પછી એક એમ આચન કલો લીગર સાથ સઘળા બેહોશ થઇ જમીન પર ઢળી પડયા, કે તુરત ત્યાં ઉભેલી ને ત્રસમાંથી છુલ્લી મરગેરી સમજી ગઈ. “નકો આ મને ચીઠીમાં જણાવ્યા મુજબ ગેળી મદદગારેજ કર્યું છે”

અને તેથી બોલકુલ વખત ન ગુમાવતા તેણીએ તે પરેલા પીપની સ્પીંગ દાખો તો તુરત પીપનું એક નહાતુ ઢાંકણું છુટું પડયું. અંદર નેહું તો લખેલું હતું કે “અંદર ભરઈ જાઓ.”

મારગેરી તુરત અંદર ભરાઈ ગઈ, ને ફરી સ્પીંગવાળું ઢાંકણું ખાંધ કર્યું કે તેજ પળે પેલો બહાર ઉભેલો ગાડીવાન કે જે બીજો કોઈ નહીં પણ છુપા વેષમાં ગેળી મદદગાર પોતેજ હતો, તેણે આવી એ પીપ ઉંચકી ગાડીપર ચઢાવી આઠી મારી મુકી.

ઘોડે દુર ગયા પછી લય દુર થયેલો જાણી આ ગેળી મદદગારે પીપની અંદરથી મારગેરીને બહાર કાઢી પણ તેજ પળે લાંબે દુરથી પુર ઝડપે પાછળ દોરતી મોટરની રેશની દેખાઈ ને તેની તુરત આ ગેળી મદદગાર સમજી ગયો, કે તેઓની પુઠ પકડવામાં આવા છે, ને ખરેખર તેમજ હતું. તેઓની પુઠે પાછળથી શુદ્ધીમાં આવેલા બદમાશો પડયા હતા.

આ કટોકટનો મામલો જોતાં ચાલાક લેજનો આ ગેળી મદદગાર ગાડી માંથી કુદા નીચે ઉંચો ને મારગેરીને ગાડી જલદી દોડાવી મુકવા કહી સાથે આવતો પુલ આગળની જવા કહ્યું, ને જેવી તે પુલપરથી મારગેરીની ગાડી પસાર થઈ ગઈ, કે તેજ પળે આ લેજી બુખાવળો ગેળી મદદગાર તે બે ભાગથી છુટા પડતા પુલના ચત્રપર દોડી ગયો.

આ વખતે ચત્રપર પુલનો રખેવાળ પહેરીગર હાજર હતો, પણ તેને એક બાજુ પટકી આ ગેળી મદદગારે તો ચત્ર દાખ્યું, ને બીજી પળે તે અખડ પુલના બે ટુકડા થઈ છુટો પડ્યો, એટલામાં પાછળ પડેલા આચન કલોની મોટર આવી પહોંચી ને યાજોમ પુલપર પસતાં નીચેનાં બહોળા પાણીમાં યાજોમ ધક્કી પડી,

આમ અજબ યુક્તિથી હુમ્યાઓને જળસમાંથી લેવાયી, તેમાંના કેટલાંક તરી કીનારે નીકળે, એ તકનો લાભ લઈ આ લેહી માણસ ફરી પુલ સરખો કરી આગળે ન્હાસતી મારગેરી. કે જેણી સંકેત અજબ ગાડી એક ઝાડી પાસે ઉભી રાખી ધડકતી છાતીએ રાહ જોતી હતી, તેણીને જઈ મળ્યો.

કેટલીક મુશીબત બદ તે ગેબી મહદગાર મારગેરી સાથે એક લેહી ચોરડામાં આવી પહોંચ્યો કે જે ચોરડામાંથી સરગોદ્ધનના લાયબરેરી રૂમમાં તલેરમાતી રસ્તે જવાતું હતું. આ ચોરડામાં આવ્યા પછી મરગરએ તે લાલા મહદગારને પુછ્યું. “ કે આ, મારા ખરા લીનેચ્છુ તું કોણ છે ? ”

આ જવાબમાં તે ગેબી મહદગારે સેજ ગલીર બની પુરખામાંથી અજબ આંખ મારગેરી સામે (પ્રેમના આંસુઓથી ભરેલી) તાકી રાખી. કે જે જોઈ મારગેરીને સેજ વધુ હીંમત આવતાં વ્હાલથી તે પુરખાવાળાની લાંબી હેટ (ટોપી) ઉઘાડી તેના પુરખો દુર કરવા પ્રયત્ન કર્યો, પણ પુરખો તો દુર ન થયો પણ ટોપી નીચે છુપાવેલો વાળનો અંગોડો છુટી પડ્યો, કે જે જોતાં મારગેરી અમકી બોલી ઉઠી “ શું તમે એક ચોરત છો ? ”

હા, તે ગમે તે હોય, પણ એટલું તો ખરું કે તે ગેબી મહદગારના માથા પર જવાન ચોરતના જેવા લાંબા અમકના સુંદર ખાલ (વાળ) હતા.

પ્રકરણ ૭-૮ મું

તમો ફીલમ જોયાં પહેલાં જલ્દી આ વાંચી સાર સમજી શકો, એને માટે જેમ બને તેમ ટુકમાં પણ લગભગ સંપૂર્ણ સાર સમજાવવા હવે અમે કોશીશ કરશું.

જુઓ આ સાર ગોઠડનની લાયબ્રેરી રૂમનો દેખાવ, સામેના ખુણામાંથી હાથ માં રીવોલ્વર સાથે છુપાતો-છુપાતો-ભરાતો આયન ઉલો ઉઠે લીગર બહાર નીકળે છે. તે હવવાન પુરખા બાગાની યુક્તિથી માહત થયા પછી ને મારગેરી પોતાના હાથમાંથી ગયા પછી, અત્યારે તેઓનીજ શોધમાં અહીં સુધી આવી પહોંચ્યો હતો, ને હજુ આવી જેવો અહીં ઉલો રહે એટલામાં તેણે લાયબ્રેરી રૂમમાં તેજ લેહી પુરખાવાળાને કાંઈક હીંચ્યાલ કરતો જોયો કે જે લેહી માણસ સર ગોઠડન પર એક ચોઠી લખી ટેબલ પર મુકી જોત જોતામાં એક ગુપ્ત દરવાજામાંથી અદ્રશ્ય થઈ ગયો.

જાણે પોતે સ્વપનામાં હોય, તેમ આ ઝાડીમ લોખંડી પંજવાળો લીગર તો આ લેહી દુશમનની હીંચ્યાલ જોતોજ રહ્યો ને તે કેવી અભયબરિતે ગુમ થઈ ગયો તે તેના જાણકારમાં આવી શક્યું પણ હવે તે શખસે આ ટેબલ પર મુકેલી ચીઠામાં શું લખ્યું છે એ જાણવા ધીમે ધીમે ને સાવચેત પગલે તે આગળ વધ્યો.

ચેતરફ ચેરની નજરથી જોતાં આ લોખંડી હાથવાળો લીગર ટેબલ પાસે જઈ તે લેહી પુરખાવાળાએ લખેલી ચીઠી ઉપાડી વાંચી તો તેમાં તે લેહી શખસે ગોઠડનને જણાવ્યું હતું કે

“મીં ગોઠડન,

તે મને નાસીપાસ કર્યો છે-તેમજ તે મારી ચેતવણીની ઠરઠાર કરી નથી, તો પણ તારી છોકરીને મેં દુશમનના હાથમાંથી બચાવી છે, તો પણ હજુ તારે ખુશલીનો વખત તો ત્યારે આવશે. કે જ્યારે તું બલાઈતા કામ કરતાં બીજી બીજી બીં લોફીંગ માફક યાને ગેબી મહદગાર.”

આ ચીઠી વાંચતાં આ તરકટી લીગરના દીલમાં એક નવો ભુરખાવાળાપર તોહમત મુકવાના પલોટ તૈયાર કરી આખી પોતાનું કામ સાધી લેવાના હેતુથી નીચેના શબ્દો તે ચીઠીમાં ઉમેર્યાં :-

જ્યાં સુધી તું બલાઈના કામ કરશે નહીં ત્યાં સુધી હું તારિ થઈ નેશનલ બેંકમાં રાખેલા ૫૦૦૦૦ ટોલર ઉપાડી જઈશ.

વાહ, હવે રંગ ઠીક જમશે, એ ટોલર તો મને ઉપડી જવ નિ નમઃમ ગોઠવણ કરી છે, ને તેથી તોહમત આ બેંકી દુશ્મનપણ આવશે કહી ધીમેથી આ હુચ્ચો લીગર (આયરન કલો) જખડી હસ્યો, ને ખરેખર તેણે તે મુજબ ગોઠવણ પથ કરી હતી.

હવે આ ચીઠી લખી તેણે તે ટેબલપર મુકે. એટલામાં તો સામેથી સેકરેટરિ ડેવીડને લઈ સર ગોલ્ડન આ તરફ આવતો દેખાયો, એટલે તુરત આ હુચ્ચો લીગર એક ખારિ વાટે લાયબ્રેરિ બહાર કુદી રસ્તે પડ્યો, જ્યારે ગોલ્ડન અને સેકરેટરી ડેવીડે તે પડેલી ચીઠી વાંચતા ચીંતામાં પડ્યા.

તે એક સુંદર ન્હાની ટેકરીની ખીણ હતી; કે જે ખીણમાં આપણી વાર્તાના મુખ્ય નાયક લોખંડી પંજવાળો લાગર, અને તેના દોસ્તો એકઠા થઈ થઈ ને શનલ બેંક હુટવાની ગોઠવણની વાતો કરતા હતા, એટલામાં તેઓની નજર ઉચે ટેકરીપર પડી ને તેઓ ચમક્યા. કેમકે તેઓ ટેકરીની ઉપરના ભાગમાં એક છોકરીને નહાસતી જોઈ.

જેમ ચઢતીની પુકે બાજ પડે, તેમ આ હુચ્ચાઓ તેણીની પાછળ પડ્યા ને બેચાર ફલગો મારી તે નાની ટેકરી ચઢી તે નહાસતી છોકરીને પકડી તો અહા! તેઓનું શું આશ્ચર્ય ; તે છોકરી મારગેરીજ હતી.

મારગેરી અહીં ક્યાંથી આવી, એ સ્વાંલ અજબબીથી પુછવા વાંચનાર તમે તસ્દી લેતા નહિ, કેમકે તેણીને આપણા ગેળી મદદગારે આ ટેકરીપરના પોતાના છુપા મકાનમાં રાખી હતી, ને તે અત્યારે બહાર ગયો હતો તેટલામાં મારગેરી ટેકરીપરની પુલ્લી હવામાં ફરતી હતી, એવામાં આ લીગર ને તેના બેડીદારોની વતચીતનો અવાજ તેણીના કાન પર પડ્યો, તે તેણી ચમકી તેઓની વાત સાંભળવાની લાલચથી લગભગ નજદીક ગઈ.

તેણીએ સેજસાજ તે હુચ્ચાઓની વાત તો સાંભળી પણ આ સાહસ ખેડતાં આપણે જોયું તેમ તેણી ફસાણીને ફરી હુચ્ચાઓના હાથમાં સપડાણી. તે હરામ ખોરા તેણીનો જખરી હુજતુજી વચ્ચે ફરી લઈ ચાલ્યા, ને એક પુરાણા ઘેરમાં જઈ કેદ કરી પણ તેઓ કેદ કરી નીકળે એટલામાંજ જાણે આકાશનો દેવ હોય, ને તેની ચાઠ કરતાં આવી હાજર થતો હોય તેમ ગેળી ભુરખાવાળો એકા એક ત્યાં કુટી નીકળ્યો ને જીવને જોખમે તેણીને છુટી કરી તે ફરી પહેલી ચઢી સલામત જ્યાં કે જે સર ગોલ્ડનના ઘરની નજદીક હતી, ત્યાં તેણીને લઈ આવ્યા.

તેણીને અંદર એસાડી તે લેદી શખસ એક છુપે રસ્તે ગોઠડનના ઓરડામાં ગયો. પણ એવામાં ગોઠડનના બટલરે પકડો, પકડો, કરી ખુમ પાડી.

આ એકાએકની બટલરની ખુમ સાંભળી સર ગોઠડનને સેક્રેટરી વિગેરે બહારથી દોડી આવે ને આ લેદી શખસને પકડે, એ પાંદડાંનો એ અજબ કરામત વાળા ચાલક આકારે દીવાલની એક છુપી ચાંગ દાળી કે તુરત દીવાલમાં મોટી કાટ પડી તે કાટમાં એકદમ પેસી ગયો ને બીજી પળે તો તે દીવાલ સંપુરણ આખી થઈ ગઈ. સર ગોઠડનનો બટલર તો ફાટલે ડોલે આ બધું જોઈ હજુ સુધી ખુમ પાડીજ રહ્યો હતો. તે સાંભળી સર ગોઠડન ને તેનો સેક્રેટરી ડેવીડ પણ હોંડતા આવ્યા ને બટલરના કહેવાથી તે તલેસ્માતી દીવાલપર તુટી પડ્યા.

સઘળાએ મળી તે દીવાલનો તલેસ્માતી દરવાજો તોડી નાખ્યો, તો ખરેખર સઘળાની અજાયબી વચે અંદર એક વીશાળ ઓરડો દેખાયો, કે જે ઓરડામાં મારગેરી બેઠી હતી ને ખુરખાવાળો તો ત્યાંથી પણ કોણ જાણે કયે રસ્તે એ માલુમ થઈ ગયો હતો.

મારગેરીને એકાએક આ લોંચરા જેવા ઓરડામાં જોતાં સર ગોઠડન ને સેક્રેટરીના હર્ષનો પાર રહ્યો નહી, ને આ ખુશાલીમાં તે લેદી ખુરખાવાળાની તલાસ કરવાનું પણ કોને સુઝે ?

સઘળા મારગેરીને સાથે લઈને ને તલેસ્માતી ઓરડામાંથી બહાર નીકળ્યા ખરેખર પોતાના ઘરમાં બાળુમાં આવા લેદી લોચરાને સંબંધ છે તે ખબર સર ગોઠડન અને સેક્રેટરી ડેવીડને આજેજ પડી.

તો પણ આજના અદ્ભુત બનાવ અને આ અજાયબ જગ્યા (ઓરડા) વીશે વીચાર ન કરતાં મારગેરી ફરિ મળવાથી ખુશ થયેલાં તેઓ લાયબેસ્ટ્રી રૂમમાં આવ્યાં, જે પછીનો ખુશાલીનો સીન ઓલોમ્પીયાની સ્કીનપર જેવા તમા શખીનોને ભરામણ કરી આપણે થડ નેશનલ બેંક તરફ વળીયે, કેમકે આ બેંકપર હુઆ લીગરની યુક્તિઓની અજમાશનો આરંભ થઈ ચુક્યો હતો.

આ બાળુ સર ગોઠડન પોતાની પુત્રી મારગેરી અને સેક્રેટરી સાથે બેંકમાના પોતાનાં નાણા સલામત રહ્યાં છે કે કેમ, તે તપાસ કરવા બેંક તરફ નીકળી ચુક્યો હતો, જો કે મારગેરીએ તો પોતાના બાપને ખાત્રી આપી હતી કે તે “જેબી મહદગાર” લેદી ખુરખાવાળો ચેર નથી છતાં ગોઠડનના દીલને ધીરજ ન રહી, ને તે પોતાના નાણાંની સલામતી અર્થે બેંકના મકાન તરફ આવ્યો.

બેંકના મેનેજરને મળા સર ગોઠડન સઘની વાતચીત કરી; ને આ વાત સાંભળી બેંકનો મેનેજર પણ બીધો, ને તેણે તુરત સેક્રેટરી ડેવીડની ને પોલીસની મદદથી બીજી નજીબુત તીજેરીઓ ધરાવનારી વસ્ટર્ન બેંકના મેનેજરપર પોતાને ત્યાંનો ખબરો મોકલવાનું નક્કી કર્યું.

તુરત આ ગોઠડવણ અમલમાં ચુકાણી, ને આ ખબરો હજુ તેઓ વેસ્ટર્ન બેંકમાં ફેરવે, તેજ પહેલાં એક ભયંકર ભડકો થયો, ને તે ભડકાથી બેંકના મકાનને લાગેલી આગ તરફ લોકોનું લક્ષ ખેંચાય, એ પહેલાં તો એક દોડની મોટર બેંકના ખબરના લોચરા આગળ આવી ઉભી રહી, ને આ ભડકામાંથી તુટી ગયેલા દરવાજાવાળા બેંકના લોંચરામાંથી ખબરનાની પેટીઓ, મોટરમાં ગોઠવાઈ

આ બધું કામ વીજળી લેગે અયુ; ને એક મીનીટમાં તે લોકોના ગળાપાટ વચે ખળનાની પેટીઓ સાથે તે મોટર દોડી દરિયાના ઉજડ કીનારા તરફ દોડી મધ્ય, હરિયા કીનારે મોટર આવી પહોંચતા તેમાંથી લોખંડી પંજવાળો લીગર ને તેના સાથીઓ નાચે કુદી પડ્યા, કેમકે આપણે જાણીએ છીએ તેમ આ પરદેશ તેઓનું હતું.

તુરત હુકમ થયા ને તે કીનારે ઉભેલી જોટમાં આ ખળનાની પેટીઓ જોડવામાં આવી આ પેટીઓ જે કંઈ રહેતાં લીગરે તેઓને એક ચોકસ ખંડરે લઈ જવા હુકમ આપ્યો કે તુરત તે જે ત્રણ ખલસીથી તૈયાર થયેલી જોટ રસ્તે પડી.

આ જોટ થોડે દુર ગયા પછી તેમાંના એક ખલાસીએ પોતાની કપાળ મુખે ઉતારેલી ટેપી બંધ ઉંચી કરી માથા પરનો છુરખો આંખપર ઉતારી જોત જોતામાં પોતાની સાથના બે ખલાસીને ચાહોમ ચુકતીથી હરીયામાં ફેંકી દીધાને ત્યારેજ આપણે જોઈ શક્યા કે આ શખ્સ તો આપણો ગેળી મદદગાર !

હા, તે ગેળી મદદગાર હતો, ને તેણે હુઆઓના હાથમાં જતો ખળનો આવી લીતે એકાએક બચાવ્યો-પણ પછી તે ખળનાનો તેણે શું ઉપયોગ કર્યો ? તે (કવીન વિક્ટોરિયામાં) જુઓ

શહેરની મધ્યમાં આવેલું ખુલ્લી હવા વાળું

સુરતની શોખીન પ્રજાનું મોજનું માનીતું મથક

કવીન વિક્ટોરીયા સિનેમા

૬૦ મોટી થીઆળ પાસે-સુરત.

પ્રોગ્રામ દર બુધ, અને શનિવારે બદલાય છે.

થાકેલા મગજને રાહત આપવા એક લટાર જરૂર મારજો.
તરેહવાર હાઈકલાસ ફામીક, સ્ટાર ડ્રામા, સીરીઅલ,
વીગેરે જોઈ તમારો તબીબત ખૂશ થઈ જશે.

પ્રબળ સુધારા વધારા સાથે બહાર પડેલી આવૃત્તી બીજી.

ગૃહસ્થાશ્રમ.

ગૃહસ્થાશ્રમ સંબંધી સંપૂર્ણ માહિતી આપનાર બી પુરૂષ અને બાળક એ સર્વના હાથમાં એક સરખી રીતે મૂકવા લાયક પુસ્તક ઘણું શોધે છે. તેમની જાણસા આ પુસ્તક પૂર્ણ કરશે. તેમાં ગૃહસંસાર સુધારવાના બની શકે તેવા સરળ અને સાચા ઉપાયોનું વર્ણન સર્વોત્તમ વાર્તાઓ અને નિબંધો દ્વારા આપવામાં આવ્યું છે. ટુંક સમયમાં તેની પહેલી આવૃત્તિ ખપી જવાથી આ તેની બીજી આવૃત્તી પ્રકટ કરવામાં આવી છે. આ પુસ્તક નિદાનોમાં તેમજ સુંદરામુખોદ્ધ, સાહિત્ય, કેળવણી, ચિત્રમય જગત, સંસ્કૃત, ધર્મવર્તિ, સ્વસ્તંગ વગેરે માસિકામાં એકે અવાજે વખણાયેલું છે. દરેક ગૃહમાં રાખવા લાયક આના જેવું બીજું પુસ્તક તમને ભાગ્યેજ મળશે સુંદર છાપ, પાકું પૂઠું, ૪૪ લગભગ પાંચશો તથા મોઢક ચિત્રો-ત્રણ રંગના ચિત્રો સહીતના આ પુસ્તકનું મૂલ્ય ફક્ત રૂ. ૧-૮-૦ રાખવામાં આવ્યું છે. પો.પો. ૦-૩-૦ જુદા.

મેનેજર, નૈન એનજન પ્રિન્ટીંગ પ્રેસ,

ખપાટીયા ચકલા, —સુરત

God Save The King.

ખુદા રાજાને સલામત રાખો.

સને ૧૯૧૭.

શા. ખુલ્લચંદ અમીચંદના બી સુરત "જૈન" એનજીન પ્રીન્ટીંગ
પ્રેસમાં પ્રભુશંકર નરભેરામ વ્યાસે છાપ્યું.
ઠા. અપાર્ટીયા ચકલા, — સુરત.

પ્રસીદ્ધ કરનાર—દુર્ગેશન હાઆહીમ અચ્છા.

માલેક—"કવીન વોક્ટોરીયા સીનેમા"

પ્રસીદ્ધ કરવાયું ઠેકાણું.

ટાવર નજીક પોલીસ લેન પાસે "કવીન વોક્ટોરીયા સીનેમા"
સુરત.

